

*Missziós
prédikációk*

2019
II.-IV. negyedév

— II. negyedév —

Missziós prédikáció, 2019. április 6.

HIRDESD AZ EVANGÉLIUMOT

Olvassuk el az Apostolok Cselekedete 8,26-39-et: „Az Úrnak angyala pedig szóla Filepnek, mondván: Kelj fel és menj el Dél felé, arra az útra, mely Jeruzsálemből Gázába megy alá. Járatlan ez. És felkelvén, elméne. És ímé egy szerecsen férfiú, Kandakénak, a szerecsenek királyasszonyának hatalmas komornyikja, ki az ő egész kincstárának felügyelője vala, ki feljött imádkozni Jeruzsálembe; És visszatérőben volt és az ő szekeren ül vala, és olvasá Ésaiais prófétát. Monda pedig a Lélek Filepnek: Járulj oda és csatlakozzál ehhez a szekérhez! Filep azért oda futamodván, hallá, amint az Ésaiais prófétát olvassa vala. És monda: Vajjon érted-é, amit olvasol? Ő pedig monda: Mimódon érthetném, ha csak valaki meg nem magyarázza nékem? És kéré Filepet, hogy felhágván, üljön mellé. Az írásnak helye pedig, melyet olvasott, ez vala: Mint juh viteték mészárszékre, és mint a bárány az ő nyíróje előtt néma, azonképpen nem nyitotta fel az ő száját. Az ő megaláztatásában az ő ítélete elvétetett, az ő nemzetségét pedig kicsoda sorolja el? Mert elvétetik a földről az ő élete. Felevén pedig a komornyik Filepnek, monda: Kérlek téged, kiről mondja ezt a próféta? Magáról-e, vagy más valakiről? Filep pedig száját megnyitván, és elkezdvén ezen az íráson, hirdeté néki a Jézust. Mikor pedig menének az úton, jutának egy vízhez; és monda a komornyik: Ímhol a víz: mi gátol, hogy megkeresztelkedjem? Filep pedig monda: Ha teljes szívből hiszel, meglehet. Az pedig felevén, monda: Hiszem, hogy

a Jézus Krisztus az Isten Fia. És megállítá a szekeret; és leszállának mindketten a vízbe, Filep és a komornyik; és megkeresztelé őt. Mikor pedig a vízből feljöttek, az Úrnak Lelke elragadá Filepet; és többé nem látta őt a komornyik, mert tovább méne az ő útján örömmel.”

Ez egy egyedülálló történet. Nem tudom pontosan az okát, miért utazott el ilyen messzire az otthonától, valószínűleg üzleti úton lehetett, végtére is Etiópia pénzügyminisztere volt. Azt is elmondták nekünk, hogy ő eunuch volt, habár ennek nem sok köze van a történethez. Az eunuch szó a kasztrált embereket jelölte, de a kormánytisztviselőkre is vonatkoztatták. Bármi is az igazság, ez nem egy széptevő dicséret volt. Fontos azonban, hogy megértsük, hogy magas tisztséget töltött be az országában.

Tehát lehetséges, hogy a munkája miatt volt távol az otthonától. Habár nem tudjuk mi volt az eredeti úti célja, azt azonban tudjuk, hogy mit csinált Izraelben. Azt olvassuk, hogy útközben részt vett a jeruzsálemi istentiszteleten. Nem tudjuk, kitől hallott Izrael Istenéről, de életének egyik pillanatában felfedezte az igaz, élő Istent, s most alkalma volt meghajolni előtte Jeruzsálemben.

Ennek az embernek a hite talán mégsem olyan nagy rejtély. Az 1Kir 10. fejezetében olvasunk Salamon király titokzatos vendégéről. Etiópia királynője, aki bölcsességre törekedett, hallott Salamon bölcsességéről és erényeiről, s mindenképpen szerette volna személyesen megismerni; közvetlen tapasztalatból akart meggyőződni mindarról, amit naponta hallott felőle. Sok drága ajándékot hozott Salomonnak, és sok nehéz kérdést tett fel neki, de ő a királynő mindegyik kérdésére tudott válaszolni. S habár nem tudjuk pontosan, hol terült el a Sábakirályság úgy négyezer évvel ezelőtt, a hagyományok szerint azonban a mai Etiópiáról van szó. És ismét a hagyomány azt mondja nekünk, hogy a királynő, miután elfogadta Salamon Istenét, visszatért a hazájába. Éppen ezért a legnagyobb etiópiai kitüntetésen is ez áll: Sába királynő legmagasabb rendje, és ha megnéznének, akkor láthatnátok, hogy Dávid csillagának alakjában készítették el. Nem is olyan nagy titok tehát, hogy a kincstárnok honnan ismerte olyan jól a judaizmust.

Biztosra veszem, hogy a szent városban szakított annyi időt magának, hogy egy kicsit szétnézzen. Szétnézett a templomban, megnézte a környéket, majd haza indult. Útközben hangosan olvasta az Ó testamentumot. Furcsán hangzik talán, de mégsem olyan különös. Nem

szoktuk hangosan olvasnia Bibliát, hacsak nem olvasunk fel belőle valakinek, ám a történelmi jelentésekből tudjuk, hogy valamikor az emberek nem csak másoknak olvastak fel hangosan, hanem maguknak is.

Ahogy ott zötyögött a kocsival az úton, és Ésaías könyvét olvasta, egy ember kezdett járni a szekér mellett majd beszélgetést kezdeményezett a szöveget fennhangon olvasó utassal. Nem tartott sokáig, és az idegen megmutatta, hogy az ószövetségi próféciaák Jézus Krisztusban teljesedtek. Nem jegyezték fel a számunkra az egész beszélgetést, de a beszélgetés eredményéről beszámoltak. Ahogy megtudtuk, miután az utazó meghallgatta az egész történetet, megkérte az idegent, hadd keresztelkedhessen meg ott, azonnal, majd örömmel folytatta az útját hazafelé. Feltételezzük, hogy elfogadta Krisztust személyes Megváltójának, és átélte bűnei bocsánatát, amelyet ez az ismeret hoz magával.

Mit tanulhatunk meg ebből a jelentésből? Egészen eddig a pillanatig az Evangéliumot a zsidóknak és a Szamáriabelieknek hirdették csupán. A Szamáriabeliek is zsidóknak tartották ugyan magukat, (habár maguk a zsidók nem így vélekedtek róluk), de valójában idegen telepesekből és Izrael fiainak el nem hurcolt maradékából összetevődő, vegyes népesség volt. A mai történetünkben tehát az első olyan személlyel találkozunk, aki nem zsidó és nem Szamáriabeli volt, de elfogadta Jézus Krisztust személyes Megváltójának.

1. Az engedelmesség története

Ha egy kicsit visszalapozunk az Apostolok cselekedeteiben, felfedezzük, hogy az üldözések ellenére a jeruzsálemi gyülekezet tovább növekedett. Voltak, akiket börtönbe vetettek, másokat megöltek. Így a keresztények az üldözések elkerülése végett elmenekültek a városból. Érdekes, hogy Krisztus utolsó utasítása az egyházhoz éppen az evangélium kiterjesztett hirdetése volt, Jeruzsálemen kívül; ők azonban kényelmesek voltak, ezért halálos fenyegetésre volt szükség ahhoz, hogy az első hívők valóban megtegyék azt, amit meg kellett tenniük. Az Apostolok Cselekedeteiben olvassuk, a 8,1-ben: „És támada azon a napon nagy üldözés a jeruzsálemi gyülekezet ellen, és mindnyájan eloszlának Júdeának és Samáriának tájaira, az apostolokat kivéve.”

Egy keresztény, aki szintén Szamáriába menekült, Filep volt, egyike annak a hét diakónusnak, akiknek a kiválasztásáról a 6. fejezetben olvasunk. Ez valójában az egyház kezdetéről szóló érdekes történet. Filep széjjeljárta Szamária városaiban, prédikálta nekik a Krisztust, és nagy ébredés történt. Az emberek üdvösségre jutottak, a démonokat kiűzte, a betegeket meggyógyította. Ha ez manapság történt volna, biztosan már könyvet írtak volna róla, videofelvételt készítettek volna, és az újságokban is benne lett volna. 2000 évvel ezelőtt erre az eseményre úgy reagáltak, hogy elküldtek két jeruzsálemi apostolt Szamáriába. Az izgalmak középpontjában Filep állt. Még azt sem tudjuk elképzelni, hogy milyen izgatott lehetett az Istenért végzett nagy munka közepette.

S akkor váratlanul a következőket olvassuk a Cselekedetek 8,26-ban: „Az Úrnak angyala pedig szóla Filepnek, mondván: Kelj fel és menj el Dél felé, arra az útra, mely Jeruzsálemből Gázába megy alá. Járatlan ez.”

Azon töprengök, hogyan érezhette magát Filep? Váratlanul azt mondták neki, hogy hagyja ott mindazt, ami történt. Talán tiltakozott, „de Uram, jó itt nekünk, az emberek megtérnek, csodák történnek, nem jobb, ha itt maradok?” „Nem. El kell menned.” „De Jeruzsálem környékén veszélyes. Tudod, hogy Istvánt is kivégezték.” „Tudom. De azt akarom, hogy most elmenj nekem.” Filep reagálását a következő igehelyből tudjuk érzékelni: „És felkelvén, elméne. És ímé egy szerezsen férfiú, Kandakénak, a szerezsenek királyasszonyának hatalmas komornyikja, ki az ő egész kincstárának felügyelője vala, ki feljött imádkozni Jeruzsálembé; és visszatérőben volt és az ő szekeren ül vala, és olvasá Ésaías prófétát.”

Nézzük meg most a korabeli bibliai térképet. Itt látjuk a Holt-tengert, ez a zöld térség Egyiptom területe. Itt látható Szamária, ahol a fent említett, izgalmas dolgok történtek, és itt van Jeruzsálem, ahol üldözték a keresztényeket. Gáza meg itt van. Filep azt az utasítást kapta, hogy menjen és valahol ezen az úton találkozzon a szerezsen-nel.

Filep engedelmeskedett az isteni felszólításnak. Érezted már valaha azt az ösztönzést, amelyről tudtad, hogy Istentől származik? Hogy elmenjete valahova, vagy beszéljete valakinek Krisztusról? Kételkedtetek-e már az utasításában, „Mit mondanak majd az embe-

rek, ha elkezdek neki beszélni a vallásról?”, vagy „Nem tudom mit is kellene nekik mondanom”?

De engedelmeskednünk kell. Filep talán nem tudta, hogy valakinek a lelki üdvéről van szó, de annyi biztos, hogy ez az ő számára egy engedelmisségi-vizsgateszt volt. Talán még azt is jó lenne megértenünk, hogy bizonyosságot tenni arról, hogy mit tett Isten a mi életünkben, nem a szégyellőség kérdése, hanem az üdvösség kérdése. És talán be kell vallanunk még néhány dolgot, először is azt, hogy ha valaki nem fogadja el Jézus Krisztust az ő személyes Megváltójának, és nem kéri a bűnei bocsánatát, akkor jó esélye van arra, hogy ne nyerje el az örök életet. Másodszor, a mi felelősségünk ezt elmondani az embereknek.

Rómabeliekhez írt levél 10,14: „Mi módon hívják azért segítségül azt, akiben nem hisznek? Mi módon hisznek pedig abban, aki felől nem hallottak? Mi módon hallanának pedig prédikáló nélkül?”

2. A sürgősségről szóló történet

Amikor Filepnek megmondták, hogy el kell mennie, az utasításban bizonyos sürgősséget érzünk. Azonnali engedelmisségre volt szüksége ahhoz, hogy időben odaérjen, hogy még találkozhasson a komornyikkal. A halogatott engedelmisség nem engedelmisség. „Holnap elmegyek, megteszem...” Tehát ma nem fogod megtenni.

Bizonyára meg volt az oka, miért éppen akkor kellett megtörténnie a dolognak. Eléggé járatlan útról volt szó, ezért nyugodtan beszélgethettek, a szerezcsen pedig ezt megelőzően éppen istentiszteleten vett részt, ezért a szíve és az értelme nyitott volt a lelki dolgok felé. Az összes lehetséges ótestamentumi idézet közül ez az etiópiai éppen a Jézusra vonatkozó próféciát olvasta. Aztán útközben víz mellett haladtak el, ami lehetővé tette az ember számára, hogy megkeresztelkedhessen. Később nem lett volna alkalmas; most kellett Filepnek engedelmeskednie.

Néha nem jó várni. Az élet törékeny, ezt mindnyájan tudjuk. Az a személy, akinek beszélgetek kellene, holnap talán már nem lesz az élők sorában. Vagy éppen most gondolkodik az örökkévalóságon, ezért a szíve éppen nyitott. Ezért ha érzitek az isteni indítást, hogy valahova, vagy valakihez elmenjeteK – tegyéteK meg.

3. A készségről szóló történet

Amikor alkalom nyílt rá, Filep tudta, mit kell mondania. ApCsel 8,35: „Filep pedig száját megnyitván, és elkezdvén ezen az íráson, hirdeté néki a Jézust.”

Az utazó Ésaías könyvét olvasta, s ezt az alkalmat használta ki Filep arra, hogy a próféción keresztül Jézusra mutasson. Jézus ehhez mesterien értett. Emlékeztek a Szamáriai asszonnyal folytatott beszélgetésére, amikor a beszélgetést a víz témájára terelte, amikor is felkínálta az asszonynak az élet vizét? Beszél a tömeghez, mely alkalommal azt mondták Jézusnak, hogy Mózes kenyeret adott a népnek a pusztában, de mit fog Ő adni nekik? Jézus ekkor az élet kenyerét kínálta fel a számukra. Péter apostol, a korai egyházhoz intézett levelében, így tanácsolta a hívőket: „Az Úr Istent pedig szenteljétek meg a ti szívetekben. Mindig készek legyetek megfelelni mindenkinek, aki számot kér tőletek a bennetek levő reménységről, szelídséggel és félelemmel.” (1Pét 3,15)

Nem kell teológiai képzettség ahhoz, hogy a témát a lelki dolgokra tereljétek.

4. A dicsőítésről szóló történet

Szeretitek a jól végződő történeteket? Ott ül a két ember a szekéren. De hallgassuk csak meg a bibliai jelentést, az ApCsel 8,35-36-ból: „Filep pedig száját megnyitván, és elkezdvén ezen az íráson, hirdeté néki a Jézust. Mikor pedig menének az úton, jutának egy vízhez; és monda a komornyik: Ímhol a víz: mi gátol, hogy megkeresztelkedjem? Filep pedig monda: Ha teljes szívből hiszel, meglehet. Az pedig felelvén, monda: Hiszem, hogy a Jézus Krisztus az Isten Fia.” Így nyert üdvösséget ez az ember. Mindnyájan szeretjük, amikor a terv megvalósul. Éppen erről van szó. Tudjátok-e, mit tervezett? Azt, hogy megkeresztelkedik. Amikor elfogadjátok a kereszténységet, akkor felébred bennetek a vágy, hogy megkeresztelkedjétek. A Biblia tanácsa szerint éppen ezt kell tennünk. Az ApCsel 2,38-ban Péter válaszat olvassuk: „Térjétek meg és keresztelkedjétek meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatára; és veszitek a Szent Lélek ajándékát.”

Emlékeztek még, hogyan éreztétek magatokat, amikor megértették, hogy Isten megbocsátotta a bűneiteket? A Biblia azt mondja, hogy az utas, miután Filep megkeresztelte, „tovább méne az ő útján örömmel”. Azt hiszem, hogy Filep is boldogan ment haza. Egészen biztos, hogy a mennyben is nagy volt az öröm. Itt le is zárhatnánk ezt a prédikációt, de van még egy rövid mondanivalóm a számotokra.

5. A csodáról szóló történet

A történelemből tudjuk, hogy a kereszténység a 4. században jutott el Etiópiába, amikor egy tírusi, keresztény filozófus, Meropiusz, útban Indiába, hajótörést szenvedett. Az ő segítségével ismerkedett meg Etiópia a kereszténységgel. Ez 400 évvel az után történt, hogy a szerezsen megváltozott emberként visszatért az otthonába.

A kereszténység nagy hatással volt Etiópiára, talán az elmúlt évezred zsidó befolyása miatt, de miért nem történt meg ez 400 évvel korábban? Lehetséges-e, hogy a szerezsen komornyik az ellenállástól való félelemből elhallgatta az új hitét? A kereszténység mindig csak egy nemzedékre áll a kihalástól. Ha mi nem beszélünk, akkor ki fog? Velünk együtt fog meghalni, ahogy az utazóval történt?

Ma reggel, mialatt hirdetem nektek az Igét, eszetekbe jutott valakinek a neve, akiről Isten szólt nektek. Hallgassuk meg ismét Pál apostolnak a Róma 10,14-ben feljegyzett szavait: „Mi módon hívják azért segítségül azt, akiben nem hisznek? Mi módon hisznek pedig abban, aki felől nem hallottak? Mi módon hallanának pedig prédikáló nélkül?”

Ne hagyjátok figyelmen kívül, mert a következmények tragikusak lehetnek. Jegyezzétek fel nevüket az imalistára és először is kérjétek meg Istent, adjon nektek alkalmat arra, hogy beszélhessetek nekik a hitetekről, vagy, hogy meghívhassátok őket a gyülekezetbe. S amikor alkalmat kaptok rá, legyetek készek engedelmeskedni.

A MAGÁVAL RAGADÓ KERESZTÉNYI JELLEM KIALAKÍTÁSA

Mindjárt a prédikáció elején felvetünk egy problémát: Ha Krisztus testben közöttünk lenne, azonnal lelkesen mutatnánk be Őt az embereknek.

Ezt a problémát pár évvel ezelőtt a „Jákób lajtorjája” (Jacob’s ladder) című dalban is megállapították, amely sokáig listavezető volt. Huey Lewis (e. Hju Luiz) arról énekelt, hogy egy kövér, üdvösséget kínáló ember zaklatja őt. Nem csoda, hogy azt válaszolta neki, hogy nem siet ilyen dolgokon gondolkodni, majd hozzátette: „Nem akarok olyan lenni, mint te”.

A legtöbb ember nem fogja ezt közvetlenül megmondani nektek, de legyetek meggyőződve, hogy így gondolják. Nem fogja érdekelni őket, hogy Krisztusnak szenteljék az életüket, hacsak nem látnak valami vonzót és következetest az általuk ismert keresztények életében. Egy keresztény író mondta: „A keresztény legyen maga az öröme, mielőtt az Öröme elkezdi prédikálni.”

Máté 5,13-16: „Ti vagytok a földnek sava; ha pedig a só megízetlenül, mivel sózzák meg? Nem jó azután semmire, hanem hogy kidobják és eltapossák az emberek. Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethetik el a hegyen épített város. Gyertyát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá, hanem hogy a gyertyatartóba tegyék és fénylik mindazoknak, akik a házban vannak. Úgy fénylik a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.”

Habár szívesen tesszük, mégsem kell a rúd elé szaladni és a hitünkkel kapcsolatban másoknak gyakorlati tanácsokat adni. Mielőtt nagyon vonzó keresztényekké válnánk, először úgy kell élnünk, hogy az embereket az életünk erről meggyőzze.

Megfigyelték, hogy Jézus azt mondja, só vagyunk és világosság vagyunk, arról azonban nem beszél, hogy mit kell mondanunk? Nem hallunk tőle evangéliumi üzenetet három pontban. Nem beszél

nekünk négy lelki törvényről, és nem tart bemutatókat. Illusztrációkat se rajzol.

Ha olyan keresztények akarunk lenni, amilyeneket Ő szeretne, akkor először meg kell tennünk néhány előzetes lépést az önvizsgálat területén, s aztán készen kell lennünk a jellemalakításra. Gondoskodjunk arról, hogy a szavainkkal összhangban éljünk. És hogy a dalt is átalakítva ezt mondhassák rólunk az emberek, amikor életünket szemlélik: „Soha nem éreztem ily sürgősnek a lelki dolgokat, de most szeretnék olyan lenni, mint ők.”

Jézus tudta, milyen fontos dolog a megfigyelés. Ezért tanított minket, hogy só és világosság legyünk. Jézus tudja, hogy mialatt megtanuljátok, hogyan kell élni a gyakorlatban e tanácsok szerint, az emberek látni kezdik majd „a ti jó cselekedeteiteket”, és dicsőíteni fogják „a ti mennyei Atyákat”.

Látjátok már, mit mond Jézus nekünk a Máté 5-ben? Azt mondja, hogy az ő követői állásfoglalása és viselkedése vagy vonzza az embereket az Istennel való közösséghez, vagy eltaszítja őket. Ezért kérte a népét, akkor is és ma is, hogy úgy éljenek, hogy az Atyához vonzzák az embereket. Gondolkodjatok el rajta: a mindennapi életvitelünk örök hatású lehet.

1. A keresztények, akik eltaszítják Krisztustól az elveszetteket

A só és a világosság is jó. De a jóból is megárt a sok. A sok az visszataszító lehet! Milyen a túlsózott étel? Hogy érzitek magatokat, amikor az autóúton éjjel valaki hosszú fénnel jön felétek.

Másfelől a keresztények, akik eltaszítják az embereket Krisztustól, olyanok, mint az ízet vesztett só, vagy az elrejtett világosság. Az ilyen keresztények nem fejtik ki a várt hatást az emberekre.

Hadd említsek három keresztényi típust, akik eltaszítják az embereket Krisztustól.

1) A rámenős keresztények

Ők azok a megrögzött missziózók, akik szeretnek vitatkozni. Mellétek állnak a zebránál, s miközben várjátok a zöld fényjelzést, rátok szólnak: „Tudja ön, hogy Krisztus nélkül a pokolba jut?”

2) A „szentebb vagyok nálad” keresztények

Ezek az önelégült és önigazult típusok. A papi, a farizeusi ruhákat moderneikkel helyettesítették, de szívük még mindig ítélkezik. Világosan a tudtokra adják, hogy valószínűleg nem juthattok el az ő lelki szintjükre, ezért jobb, ha meg se próbáljátok. Biztosan találkoztatok már ilyenekkel.

3) A „kisminkelt” keresztények

Ezeket a keresztényeket a barátaik csak úgy ismerik fel, mint akiknél meg van a kereszténység látszata. A hit csak a bőrükig hatolt be, a jellemükre, az értékrendjükre már nem volt hatással. A barátaik, amikor látják őket, ekként vélekednek: „Nincs igazi különbség közöttem és köztük, kivéve, hogy én jobban szórakozok”.

„Ha a bűn elhomályosítja a biznyságtevésünket, úgy annyira, hogy a világosságunk már nem is látszik, némelyek azok közül, akikre Krisztusért hatással lehetünk volna, eltévedhetnek a lelki sötétségben”, jegyezte meg egy lelki író.

Ez egy figyelmeztetés. Ne legyen így. A keresztény hívő ízet veszti, amikor Krisztus számára használhatatlan. A keresztény mindig legyen a kereszténység íze, az élet szikrája és maga az önzetlenség, ami nagyon vonzó. Őket nevezzük magukkal ragadó keresztényeknek, akik az elveszetteket Krisztushoz vonzzák.

2. A keresztények, akik Krisztushoz vonzzák az elveszetteket

A keresztényt, aki megfelelően befolyásolja az embereket maga körül, és a hitét a valóságban is bemutatja, ellenállhatatlan kereszténynek nevezzük. Ezek a „jó cselekedetekkel” ékes keresztények az embereket Krisztushoz vonzzák.

Hadd említsem meg a magával ragadó, jellemes keresztények három példáját.

1) Az áldozatos keresztények

Olyan hívőket értek alatta, akik hitük szerint élnek, még akkor is, ha emiatt bajt, kárt szenvednek.

Hogy megmutassa az áldozatkész keresztények befolyását az ateizmusról a kereszténységre való átmenetben, Lee Strobel elbeszéli Ron Bronsky történetét.

Ron egy chicagói banda tagja volt. Egy ellenséges banda megverte az öccsét, ezért Ron bosszút forralt. Egyik éjjel fegyvert ragadott és lesben állva várt Garyra, akit felelősnek tartott azért, hogy megverték az öccsét. Amikor Gary elhagyta az épületet még néhány bandataggal együtt, Ron hátulról közelítve hozzájuk kiáltotta a banda nevét majd meghúzta a ravaszt. A pisztoly csak kattant egyet. A bandatagok megfordultak, Ron pedig újra meghúzta a ravaszt. Ez alkalommal valahogy a levegőbe lőtt. A bandatagok azonnal szétfutottak.

Ron éppen Garyt vette üldözőbe. Ismét lőtt, és hátba találta Garyt. Ron odafutott hozzá, megfordította és a pisztolyát Gary homlokára szegezte. Ismét meghúzta a ravaszt. Ez alkalommal a golyó besült. Ron eldobta a fegyverét és elfutott.

Tudta, hogy el kell hagynia a várost. Összecsomagoltatta a barátnőjét és még aznap éjjel az oregoni Portlandba utaztak.

Ron munkát vállalt, s a munkahelyén néhány jellemes keresztény hívő mellett dolgozott. Idővel Krisztus mellett döntött. Ron lassan megváltozott. Kifogástalan hívő életet élt. A társadalom példás tagja lett.

De nem volt nyugta, mert valami tovább fojtogatta a lelkét. Ron tudta, hogy habár új életet élt Krisztusban, a társadalomban még mindig nem kapta vissza a helyét. Még mindig ott volt a letartóztatási parancs a gyilkossági kísérletért. Bár a chicagói rendőrség már régen abbahagyta Ron Bronsky keresését, és valószínűleg boldog volt, hogy többé már nincs a városban, és habár Ron továbbra is Portlandban maradhatott volna, és élhetett volna anélkül, hogy valaha is elkapják, tudta azonban, mit kell tennie.

Megcsókolta a feleségét és a gyermekeit. Valamennyit magával vitt a keményen megkeresett pénzből, és felugrott a Chicagóba tartó vonatra, hogy ott feladja magát. Tudta, hogy akár 20 év börtönbüntetést is a nyakába varrhatnak.

Lee Strobel újságíró, aki akkoriban még ateista volt, a Chicago Tribune büntetőbírósi épületében kapott munkát. Korábban volt már alkalma hallgatni az embereket, akik nyilvánvalóan megpróbálták kihasználni a büntetőrendszer hiányosságait, és megpróbáltak kiskaput találni majd kivonni magukat a bűncselekményért való felelősségre vonás alól.

És akkor egyik nap megjelent a teremben Ron. És azt mondta a bírónak: „Megtettem. Bűnös vagyok, mert nemcsak rálöttem, hanem megpróbáltam megölni. De keresztény lettem, és most rájöttem, hogy mekkorát tévedtem. Sajnálom, amit tettem.

Lee Strobel értékelése: „Ez vezetett engem Krisztushoz”. Az, hogy valaki olyannyira meg legyen győződve a hitéről, hogy még akkor is hű maradjon, ha a tetteért 20 év börtönbüntetést kap, figyelemre méltó hatásgyakorlás, és így Ron megmutatta neki, hogy a hite valódi.

2) Az együttérző keresztények

Amikor hiányzik a cselekvésre ösztönző együttérzés, ez arra utal, hogy valami hiányzik a lelkeségből. Akár szervezeti, akár egyéni probléma miatt, a keresztények, akik nem gondoskodnak, nem vonzanak másokat a nyájba. De Krisztus szeretetének világos és következetes bemutatása egy erős mágnes, amely az embereket Krisztushoz vonzza. Beszéljünk hát az együttérző keresztényről.

Az egyik fő oka annak, amiért Isten a követői különös gondoskodását kéri, éppen az, hogy az irgalmas cselekedetek, mással össze nem hasonlítható módon nyitják meg az emberek szívét. Más szóval, már egyetlen barátságos tett is hatalmas vonzóerővel bír. Isten azt akarja, hogy ez az erő a Fiához vonzza az embereket.

E szolgálatkész cselekedetek egymást felváltva is történhetnek. Viszont azt a szándékos jótetteket is magukba foglalhatják, amelyek az Isten által körénk helyezett emberek valós szükségleteire válaszolnak. Lehet ez ebédkészítés olyan szomszédcsaládok számára, akiknek egészségügyi gondjaik vannak. Lehet gyermekőrzés olyan családokban, akik nem jutnak ilyen támogatáshoz. Lehet udvari grillezés az ismerősökkel. Lehet autószerelői segélynyújtás vagy valamilyen házi, javítói munkák elvégzése. És még sok mindent felsorolhatnánk, mert az ilyen barátságos segélynyújtás nagyon gyakorlatias módon mutatja be nekik Isten szeretetét.

3) A következetes keresztények

Azokról beszélünk, akiknek a hite akkor is fedhetetlen, amikor nem tudják, hogy valaki nézi őket. Az életharcokban is hiteles keresztények. Nagyon becsületesek.

Tudjátok, hogy a barátaink mit szeretnek látni nálunk, a beállított mosolynál és a vallásos frázisoknál is inkább? Szeretnék látni, hogyan

birkóztok meg a félelemmel és a bánattal, hogyan kezelitek a haragot, a féltékenységet és a veszteséget. Hallani szeretnék, ahogy nyíltan beszéltek a bűnnel vívott harcokról. Szemlélniük kell, hogyan élik a hiteteket a mindennapi élet valóságának elvetése nélkül.

Nemrég hallottam egy üzletemberről, aki – amikor egyházunk barátja volt – sok hívőt alkalmazott a vállalatában. Ragadozó madárként szemlélte őket. „Természetes, hogy vonzott Istenhez, amikor láttam, milyen becsületesek, kedvesek, alaposak és szorgalmasak”, mesélte később. „De azt is el kell mondanom, mi volt rám a legnagyobb hatással. Egyszer egy fiatalember, akiről tudtam, hogy csak nemrég tért meg, megkért, hogy munka után fogadjam őt az irodámban. Beleegyeztem, de napközben az jutott az eszembe, hogy ez a fiatal vallási fanatikus majd biztosan megpróbál engem megtéríteni.”

„Nagyon meglepődtem, amikor lehajtott fejjel, szégyellősen jött be hozzám, az irodába.” „Uram, csak pár percét fogom elrabolni, azért jöttem, hogy bocsánatot kérjek. Évek során, amióta itt dolgozom, én is csak azt tettem, amit sok más munkás, olykor kölcsönvettem a gyár termékéből. Elvettem bizonyos dolgokat; visszaéltem a telefonszolgáltatással; néha csaltam a munkaidőt illetőleg. De pár hónappal ezelőtt keresztény lettem – és ez számomra valós helyzet. Hálából mindazért, amit Isten tett értem, és mert engedelmes gyermeke akarok lenni, most szeretném mindazt helyrehozni, amit a vállalat és ön ellen vétettem. Tudna-e tanácsolni abban, hogyan tudnám helyrehozni a dolgot? Azt is megértem, hogy ha felmond nekem e dolgok miatt. Meg is érdemlem. Az se baj, ha levonja a fizetésemből, amennyit gondol. Ha jónak látja, szabadidőmben törleszthetek is egy kis túlórázással. Nekem mindegy, csupán szeretném helyrehozni a dolgokat Istennél és Önnél.”

És helyre is hozta a dolgokat. Ez az üzletember megvallotta, hogy a fiatalember eljárása nagyobb hatást tett rá, mint bármi más. Ez volt az igazi kereszténység legbefolyásosabb bemutatása, amit valaha is megtapasztalt.

Mi tette ezt a hívő fiatalembert vonzóvá? Vajon az evangélium valamilyen újfajta, ötletes bemutatása? A tapasztalatainak jól begyakorolt elbeszélése? Világos, hogy nem. Hanem a bűneinek őszinte és alázatos megvallása volt, a helyrehozás készségével együtt. Ez egy következetes kereszténység volt.

Lehet, hogy valamit be kell vallanod a munkahelyen, otthon vagy a szomszédságban. Vagy lehet, hogy van olyan terület az életedben, amiről tudod, hogy nem jó, de még mindig megpróbálsz elrejteni, és reméled, senki sem fogja felfedezni. Talán Isten Lelke most arra ösztönöz, hogy odamenj valakihez és így szólj: „Mivel komolyan veszem az Istennel való közösségemet, szeretném helyrehozni a dolgokat. Szeretnék bocsánatot kérni tőled.”

A keresztyénységet szemlélő emberek nem tökéletességet várnak a keresztyénytől. Remélik, hogy találjanak valakit, aki elég bátor ahhoz, hogy beismerje a hibáit, és helyrehozza a dolgokat. Alázatot és bűnbánatot akarnak látni.

Zárószó

Nemrég láttam egy levelet, amelyet egy viszonylag új keresztyén írt egy személynek, aki nagy hatással volt rá. A szó szoros értelmében több tucat tulajdonságra utalt, amelyet ő személyesen vonzódnak tartott az idős keresztyén asszony életében. Hallgassátok meg néhány sorát: „Tudja, amikor találkoztunk, elkezdtem felfedezni az új sebezhetőségét, melegségét, színlelés nélküli életét, s ez megérintett. Láttam Önben a mindig izzó lelkületet - sehol sem volt jele a stagnálásnak. Láttam, ahogy fejlődik, és ez tetszett nekem. Láttam, hogy erős önértékelése van, ami nem önsegítő könyveken alapul, hanem valami sokkal mélyebb dolgon. Láttam, hogy meggyőződése és prioritásai szerint él, és nem csak a kényelemre, az önző örömeire és a pénzügyi nyereségekre gondol. Én még soha nem találkoztam ilyen személlyel.

Éreztem a szeretete és a gondoskodása mélységét, miközben meghallgattam, és nem ítélt el. Megpróbált megérteni engem, együtt érzett velem és örült velem, kedves és nagylelkű volt - nem csak velem, hanem másoknak is.

Kész volt úszni a társadalmi áramlattokkal szemben, és követni azt, amit igazságnak tartott, bármit mondanak is az emberek, és bármennyiben kerüljön is Önnek. Ezért, és számtalan más ok miatt, rájöttem, olyan akarok lenni, mint Ön. Most, hogy keresztyén lettem, csak meg akartam írni Önnek, hogy mennyire hálás vagyok, szavakkal el sem mondhatom, amiért igazi keresztyéni életet élt előttem.”

Alapjába véve ezt mondta neki: „Köszönöm, hogy vonzó jellemű keresztyén”. Ilyen levelek olvasása után én is már csak arra vágyom,

hogy magával ragadó keresztényi életet éljek. És ti? Biztos vagyok benne, ti is azt szeretnétek, hogy az életek határozottabb jelentőségű legyen, mint most!

Missziós prédikáció, 2019. június 1.

LÉPJETEK BE AZ ARATÁSI TERÜLETRE

Olvassuk el: Mát 9,35-38: „És körüljárja vala Jézus a városokat mind, és a falvakat, tanítván azoknak zsinagógaiban, és hirdetvén az Isten országának evangéliumát, és gyógyítván mindenféle betegséget és mindenféle erőtelenséget a nép között. Mikor pedig látta vala a sokaságot, könyörületességre indula rajtok, mert el voltak gyötörve és szétszórva, mint a pásztor nélkül való juhok. Akkor monda az ő tanítványainak: Az aratni való sok, de a munkás kevés. Kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába.”

Azt mesélték Mark Twainről, hogy szeretett elmenni horgászni, de utálta kifogni a halakat. Az volt a gond, hogy ő pihenni akart, a halak kifogása pedig akadályozta őt ebben, mert a halat le kellett venni a horogról, és még más műveleteket is el kellett végezni. Amikor otthon volt és semmit nem csinált, mert pihenni akart, az emberek azt hitték róla, hogy lusta, amikor azonban elment horgászni, akkor akadálytalanul kikapcsolódhatott. És így, amikor az emberek meglátták őt a parton, csak annyit mondtak: „Psz, ne bántsátok, most horgászik”. Így találta meg Mark Twain a kikapcsolódás kiváló módját: fogta a horgászbót az összes felszereléssel, de a horgászbót végére nem tett horgot. Bedobta a nejlont az úszóval a vízbe, és lefeküdt pihenni. Így pihenhetett, amennyit akart, mert se az emberek, se a halak nem bosszantották.

Mark Twain olyan, mint sok keresztény. Bevetik a horgászbót a vízbe, de a végére nem tesznek horgot. Horgásznak, lazítgatnak. Vajon Jézus ilyesmire gondolt, amikor kijelentette: „Kövessetek engem, és azt művelem, hogy embereket halásszatok?” (Mát. 4,19). Sok ember járt már egyházunkban, aki azt mondta: „Eljöttünk, mert úgy érezzük, hogy itt valamit tesznek”. Összeköttetésben akartak állni az egyházzal, amely tettekkel mozdítja elő Isten országát az őt

körülvevő társadalomban, ám sohasem léptek az egyház szolgálatába. Nem váltak a misszió részévé. A horgászboton rajta van az úszó, de a horgot nem tették fel.

Jézus mondta: „Az aratni való sok, de a munkás kevés. Kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába” (Mát. 9,37-38). Ha ez hajdan érvényes volt, akkor ma is érvényes. Túl gyakran elégedetten ülünk a biztonságban, és elfelejtjük, hogy még sokan veszélyben vannak, akikhez nekünk kell elmennünk. George I. S. így figyelmeztetett: „Bármely egyház törvénye mindig is ez volt és ez lesz: evangelizálj, vagy hagyd megkövülni”. A Szentírásban olvasuk: „Az Úr Istent pedig szenteljétek meg a ti szívetekben. Mindig készek legyetek megfelelni mindenkinek, aki számot kér tőletek a bennetek levő reménységről” (1Pét. 3,15).

A bevezető verset így most három részre osztanám:

- 1) Jézus látta a népet.
- 2) Jézus könyörületességre indult.
- 3) Jézus felszólította a tanítványokat.

Hiszem, hogy Jézus példáját követve valóban meglátjuk majd a népet és könyörületességre indulunk, akkor pedig az aratók kérdése is megoldódik.

Jézus először csak a tömeget látta. Amikor azonban meglátjátok, amint Jézus is, az egyedek szükségleteit, akkor segíteni akartok rajtuk, ha ugyan igazán megtértetek. A Biblia azt mondja, hogy Jézus körüljárta a városokat mind, és a falvakat, tanította őket és hirdette nekik az Isten országának evangéliumát, és gyógyította őket. Megindult az emberek szükségletei láttán. Látta őket, és hogy milyen gondjaik vannak, mert arra járt, ahol az emberek tartózkodtak, és megengedte nekik, hogy köréje gyűljenek. Ez nem olyan Isten, aki felhőktől körülvett arany trónon ül, csóválja a fejét és ráncolja a homlokát. Ez az az Isten, aki közénk jön, hogy szemtől szembe találkozzon velünk. Látja az embert, mert jelen van. Valaki beszélhet nektek valamely helységben élő emberek gondjairól, de ha nem mentek el és nem nézitek meg személyesen az állapotukat, akkor nem biztos, hogy reális képet kaptok róluk. Ki kell mennünk az emberek közé. Meg kell őket érintenünk, érezni kell az izzadságukat, sírni velük és törölni a könnyeiket;

meg kell tapasztalnunk a kétségbeesésüket és a tehetetlenségüket. Nem láthatjátok a népet, ha nem barátkoztok az emberekkel.

Van egy megható rész a Doktor Zsivágóban, amikor a tábornok Tanjával, a gyerekkori traumatikus eseményeiről beszélget. Megkérdezte: „Hogy lehet, hogy elvesztél?” Tanja így válaszolt: „Nos, csak úgy, elveszttem.” De a tábornok kitartóan megismételte a kérdést: „De, tényleg, hogyan vesztél el?” Tanja nem akart válaszolni, de végül mégiscsak egy másik, udvarias magyarázatot is adott. „Csak úgy, egyszerűen elveszttem. Apám és én futottunk az égő városon keresztül. Forradalom volt, és megpróbáltunk elmenekülni, én meg elveszttem.” A tábornok tovább erőltette a dolgot: „Mégis, hogy vesztél el?” Tanja még mindig nem akart semmit elárulni, de végül megszólalt: „Amikor apámmal a városon át futottunk, egyik pillanatban elengedte a kezem, és én elveszttem.” Majd szomorúan hozzátette: „Ő engedte el a kezem.” Ez volt az, amit nem akart közölni vele. A tábornok folytatta: „Ezt próbáltam neked elmondani, Tanja. Komarov nem az igazi apád. Zsivágó az igazi apád, és hidd el, Tanya, hogy ha ez az ember akkor ott lett volna, aki az igazi apád, ő soha nem engedte volna el a kezéd.”

A bizonyágtevés az, amikor elmondjuk az embereknek, milyen az ő igazi Atyjuk. Az üzenet, amelyet át kell adnunk a világnak, az, hogy csak azért vesztek el, mert a hamis istenek, akikben bíztak, elhagyták és elárulták őket, mert nem ők az igazi Atyjuk. Az igazi Atyjuk sohasem hagyta volna el őket. Jézus, szerintem, azt akarta mondani, hogy az emberek többsége nem a saját hibájából veszett el, hanem azért, mert tehetetlenül sodródott erre-arra, amikor a világ többé nem törődött velük. Tévelyegtek, és egyszerűen meg kellett őket keresni. De ki fogja megkeresni a tévelygőket napjainkban, ha mi a kényelmes otthonainkban maradunk, és pihengetünk, ahelyett hogy halásznánk?

Jézus nem csak egyszerűen észrevette őket. A második dolog, amit az Írás ennek kapcsán elmond róla az, hogy könyörületességre indult. Nem csak meglátta a szükségleteiket, hanem együtt érzett velük. Egy dolog látni, hogy kinek mire van szüksége, és más dolog egy érző szívvel rendelkezni. Jézusnak az irgalmas szamaritánusról szóló példázata egy nagyon jó példa. A Jeruzsálembé vezető út szélén fekszik egy félholtra vert férfi, akit a rablók megtámadtak és kiraboltak. Egy vallási vezető látja őt, ahogy ott fekszik az út szélén, de nincs együttérzés a szívében, azért az út túloldalán haladva elmeleg mellett. Aztán

ismét egy vallásos személyt látunk. Ő is észreveszi az embert, rájön, mi történt vele, tudja, hogy mire van szüksége az embernek abban a pillanatban, ám ő is nagy ívben elkerüli. Aztán megérkezik a szamaritanus, akit a vallási vezetők – Istent és vallást illetően – reménytelen esetnek tartottak. Ő nem csak meglátta az embert, hanem könyörületességre is indult. Bekötözte a sebeit, betette az autójába és elvitte a legközelebbi elsősegélyre. Majd elővette a kreditkártyáját és odaadta a tolóablaknál ülő embernek, meghagyva neki, hogy az ő számlájáról vonják le a költségeket. Miután elmondta ezt a történetet egy vallásjogi szakértőnek, Jézus megkérdezte: „E három közül azért kit gondolsz, hogy felebarátja volt annak, aki a rablók kezébe esett? Az pedig monda: Az, aki könyörült rajta. Monda azért néki Jézus: Eredj el, és te is akképpen cselekedjél” (Lukács 10,36-37). Ez az igazi evangelizálás. Ezt jelenti belépni az aratási területre.

Van egy szép történet Assisi szent Ferencről, egy 13. századi szerzetestről. Egyik nap tájékoztatta a többi szerzetest, hogy a közeli városba tervez prédikálni, és meghívott egy fiatal szerzetest, hogy menjen el vele. Útközben találtak egy szerencsétlenül járt emberrel, és szent Ferenc azonnal megállt, gondoskodott e szerencsétlen ember szükségletéről, és az orvosi ellátásról. Ahogy tovább mentek, útközben összetaláltak egy hontalannal, akik napok óta semmit nem evett. Ismét megálltak és enni adtak az embernek. És ez egész nap így folyt: amint találtak valakivel, aki szükséghelyzetben volt, megálltak, és Ferenc szerzetes a tőle telhető legjobb módon segített rajta. Végül már kezdett esteledni, de ők még egyetlen szentbeszédet se tartottak. Ferenc odaszólt a fiatal kezdőnek, hogy ideje visszatérniük a kolostorba, mert nemsokára kezdődik az esti ima. A fiatalember nyugtalankodva válaszolt, „De atyám, azt mondta, hogy a városba megyünk Igét hirdetni”. Szent Ferenc mosolyogva válaszolta: „Barátom, egész nap ezt tettük.” Az együttérző szív az igehirdetés legjobb eszköze. Ez azonban azt jelenti, hogy nem leszünk mindig kényelemben. Ez azt jelenti, hogy minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk. Ez talán pénzbe is fog kerülni, vagy időbe. Amikor szolgálunk az embereknek az ő szükségleteik szerint, akkor nem csak észrevennünk kell a bajaikat – hanem vágyat kell éreznünk arra, hogy segítsünk rajtuk.

Jakab apostol megkérdezte: „Mi a haszna, atyámfiai, ha valaki azt mondja, hogy hite van, cselekedetei pedig nincsenek? Avagy megtart-

hatja-e őt a hit? Ha pedig az atyafiak, férfiak vagy nők, mezítelenek, és szűkölködnek mindennapi eledel nélkül, és azt mondja nekik valaki ti közületek: Menjetek el békességgel, melegedjete meg és lakjatok jól; de nem adjátok meg nekik, amikre szüksége van a testnek; mi annak a haszna? Azonképpen a hit is, ha cselekedetei nincsenek, megholt ő magában. De mondhatja valaki: Néked hited van, nekem pedig cselekedeteim vannak. Mutasd meg nekem a te hitedet a te cselekedeteidből, és én meg fogom néked mutatni az én cselekedeteimből az én hitemet.” (Jak. 2,14-18). Vannak emberek, akik beszélnek a hitükről, mások csendesen élnek a hitet.

A harmadik dolog, amit Jézus tett: Felszólította a tanítványait. Azt mondta, hogy imádkozzanak, és vegyenek részt az ő munkájában. Nekik nem kellett keresni a betakarítás helyét. Szent Ferenchez és a fiatal szerzeteshez hasonlóan, egész nap a „mezőn” voltak. Meghívta őket, hogy nézzék meg az érett mezőket. Meghívta őket, hogy érezzenek együtt az emberekkel. Meghívta őket, hogy ők is vegyenek részt a munkában. Arra kérte őket, hogy imádkozzanak, hogy mindig legyen elég munkás, aki kész belépni az érett mezőkre. Az aratnivaló több volt, mint a munkás. Ez akkor is igaz volt, de napjainkban is így van.

Egyházunk napjainkban sokféle szolgálatot kialakított, de megvalljuk, nincs elég emberünk azok működtetésére. Vannak újszerű ötleteink, amelyeket szeretnénk megvalósítani, de nincsenek készséges embereink. Néhány ember nagyon sokat dolgozik, sokan pedig nagyon keveset. Mi történne ezen a helyen, ha mindenki bekapcsolódna legalább egy szolgálatba? Mi történne, ha mindenki, aki kereszténynek vallja magát, belépne az érett mezőre? Mi történne, ha mindenki, aki útközben rátalál valakire, aki segítséget szened valamiben, megállna és Krisztust képviselné e személy vagy e család számára? E közösség egy éjszaka alatt megváltozna. Sok kereszténynek annyira sűrű a napirendje, hogy nincs ideje Istennek szolgálni, vagy befektetni mások életébe.

Nem azt akarom mondani, hogy a napjaik téves tevékenységekkel vannak tele; ezek általában jó tevékenységek. Az Úr azonban arra kér minket, hogy állítsuk be a prioritásainkat úgy, hogy ne a rossz és a jó között kelljen választanunk, hanem a jó és a jobb, illetve a jó és a legjobb között. Olyan ez számomra, mint a könyv olvasása. Több száz könyv van, amit szeretnék elolvasni, de nincs rá időm, ezért mindig

a legjobb könyvet választom. Nem lenne téves, ha más, jó könyveket olvasnák, de csak kevés időm van, ezért igyekszem mindig a legjobb könyvet választani. Nem végezhetek mindenféle munkát, ezért mindig azt válasszátok, ami a legjobb. Rengeteg jó dolog van, de mindig a legjobbat válasszátok. Ne próbáljatok meg mindent elvégezni. Ne terheljétek le a gyerekeketek életét annyira, hogy ne legyen ideje gyerekeknek lenni. Válasszátok ki néhány legjobb dolgot. Isten nem ilyen tempós életmódra teremtett minket.

Belépni az aratási területre nem azt jelenti, hogy kiálltok a sarokra és prédikáltok. Arra sincs szükség, hogy teológiát tanuljatok. Egyszerűen csak szeretnetek kell Istent és az embereket. Olyan helyen kell szolgálnotok, ahol a megsebzett emberek élnek.

Régebben volt sok keresztény program, mint például „Az evangélium forradalma”, amikor a keresztények házról házra járva ilyen kérdéseket tettek fel az embereknek: „Ha meghalna ma este, mit gondol, hol töltené az örökkévalóságot?”, és: „Ha Isten megkérdezné Önt, Miért kellene Önt beengednem az én országomba?”, Ön mit válaszolna.” Ennek a módszernek is meg volt a maga ideje, sőt az eredménye is, ám a legtöbb embernél ma ez már nem működne. Amikor teológiára jártam, a négy lelki törvényt használtuk, amikor bizonyosságot tettünk az embereknek. Így kezdődött: „Isten szeret téged és van a számodra egy szép jövőterve.” Voltak bizonyos lépések, amelyeket az emberekkel megtettünk, és végül mindezt mindig egy jól fogalmazott imával zártuk, amelyet velünk együtt mondtak el azok, akik elfogadták Krisztust. Mindkét missziós terv, habár jó volt, sok betanult dolgot tartalmazott. Voltak diagramok és táblázatok, és egy tervmegvalósítási program. Manapság sokkal inkább megnyerhetjük az embereket, ha barátkozunk velük és támogatjuk őket. Az emberek más, hiteles és valódi embereket keresnek. Olyan emberekre reagálnak, akik készek arra, hogy mindent megtegyenek a barátság építése és fenntartása érdekében. Úgy véljük, hogy ennek számos módja van.

Carl Boyle üzletember egyszer éppen hazafelé tartott, amikor néhány gyerekre lett figyelmes, akik az utcasarkon gyümölcsüdtőket árultak. Egy kartonra ráírták: „Üdítő, 10 cent”. Üzletemberként ez érdekes volt a számára. Amikor leparkolt egy kisfiú lépett hozzá és megkérdezte, hogy eper vagy szőlőlét óhajt? Carl megrendelte az üdítőt, majd egy negyeddollárost adott a fiúnak. A gyerekek egy kis

vita után eldöntötték, hogy oda kell adni a visszajáró pénzt, majd a pénzes dobozukban kaparászva elővadászták a megfelelő visszajáró pénzt. A fiú visszament Carlhoz és szemlélte, ahogy az ember az üdítőt iszogatta. A fiú türelmetlenül megkérdezte, hogy megitta-e már az üdítőt? „Már majdnem mind megittam”, válaszolta Carl. „Miért?” „Hát mert ez az egyetlen poharunk”, válaszolta a fiú. „Az üzletet pedig fent kell tartanunk.”

Szerencsére nekünk nem csak egy „poharunk” van, és nem kell mindig ugyanahhoz nyúlnunk, hogy fenntartsuk a munkát. Evangéliumot sokféleképpen lehet hirdetni. Több féleképpen is bejuthatunk az érett mezőkre. Több pohár hideg vizet tudunk felkínálni a világnak. Gondoskodhatunk. Támogathatunk embereket. Elmondhatjuk nekik Krisztussal szerzett saját tapasztalatainkat. Pál apostol mondta: „Mert bár én mindenkivel szemben szabad vagyok, magamat mégis mindenkinek szolgájává tettem, hogy minél többeket megnyerjek... Az erőtleneknek erőtlenné lettem, hogy az erőtlenekeket megnyerjem. Mindeneknek mindenné lettem, hogy minden módon megtartsak némelyeket. Ezt pedig az evangéliumért művelem, hogy résztárs legyek abban.” (1Kor. 9,19., 22-23.).

Jézus kér, hogy lásd meg az emberek szükségleteit, szánd meg őket és lépj be az aratási területre, hogy önmagad is részesülhess az áldásokban.

— III. negyedév —

Missziós prédikáció, 2019. július 6.

CSAPATKÉNT DOLGOZUNK

Olvassuk el a Titusz 3,12-15ig terjedő szövegrészt: „Mikor Ártemást vagy Tikhikust hozzád küldöm, siess hozzám jönni Nikápolyba; mert elhatároztam, hogy ott töltöm a telet. A törvénytudó Zénást és Apollóást gondosan indítsd útnak, hogy semmiben se legyen fogyatkozásuk. Tanulják meg pedig a mieink is, hogy jó cselekedetekkel járjanak elől a szükséges hasznokra, hogy ne legyenek gyümölcstelenek. Köszöntenek téged a velem levők mindnyájan. Köszöntsd azokat, akik szeretnek minket hitben. Kegyelem mindnyájatokkal! Ámen.”

Egy fotós egy újság számára akart képeket készíteni a tűzvészről, így az újságtól beleegyeztek, hogy szerezzenek neki egy repülőgépet. Amikor megérkezett a repülőtérre, gyorsan beugrott az várakozó gépbe, és felkiáltott: „Indíts!” Amikor a levegőben volt, a fotós azt mondta a pilótának, hogy ereszkedjen majd le, és forduljon két vagy három kört a tűz felett. A pilóta megkérdezte: „Miért akarod, hogy így tegyek?” A fotós büszkén és magabiztosan válaszolt: „Mert én fotóriporter vagyok, és tüzet akarok fényképezni. Ereszkedj le olyan közelre, amilyen közelre csak tudsz!” „Szóval te nem repülőoktató vagy?” kérdezte remegő hangon a pilóta.

A pilóta és a fotoriporter is tévesen feltételezett. Elvárásaik nem teljesedtek, de a feladat elvégzése érdekében együtt kellett működniük. Pál apostol az egyik tanítványához, Titushoz intézett levelének a végén a csapatmunkával kapcsolatban ad gyakorlati tanácsokat.

Csapatmunkásokként soha nem szabad arra a következtetésre jutnunk, vagy azt feltételeznünk, hogy minden könnyen fog menni. Néha nem teljesednek a mások iránti elvárásaink, ezért elcsüggedünk. Mivel a természetünk szerint önző emberek vagyunk, és nem igazán gondolunk arra, ami mások számára jó, Isten segítségére van szükségünk, hogy az Ő családjának tagjaiként tevékenykedhessünk.

Nézzük meg újra a Titushoz írt levél utolsó sorait. Olvassuk el együtt a Titus 3,12-15-ig terjedő szövegeket. Ebben a szövegekben én őt, számunkra is hasznos, gyakorlati tanácsot látok a csapatmunkát illetően.

1. Ne induljatok egyedül. Figyeljétek meg a 12. verset: „Mikor Ártemást vagy Tikhikust hozzád küldöm, siess hozzám jönni Nikápolyba; mert elhatároztam, hogy ott töltöm a telet.” A tél közeledtével az utazás is egyre nehezkesebb, és gondoskodni akart arról, hogy Titus ezt az időt vele tölthesse. A „siess” olyan utasítás, amely sürgősséget éreztet velünk. Így is olvashatnánk: „Tegyél meg minden tőled telhetőt, hogy eljöhess hozzám.” Emellett azt tervezi, hogy két férfit küld, akik átvállalják Titus kötelezettségeit Krétán. Tegyük itt néhány észrevételt.

Pál személyes tanítványsággal foglalkozott. Titus stresszhelyzetben volt a krétai munkája miatt, ezért Pál azt szeretné, hogy Titus egy kicsit megpihenjen nála. Valójában Jézus példáját követi. Amikor a tanítványok elkezdtek dolgozni, nagy fáradtan jöttek vissza Jézushoz, aki ezt követően elvezette őket egy magányos helyre, pihenni, ahogy azt a Márk 6,32-ben olvassuk: „És elmenének hajón egy puszta helyre csupán ő maguk.” Biztos vagyok benne, hogy Pál arra gondolt, ami Krétán történt, majd folytatta Titus felkészítését a következő feladatra. Érdekes, hogy Pál apostol Timóteussal is ugyanezt tette (2Tim 4,21): „Igyekezzél tél előtt eljönni.”

Pál apostol nem volt magányos. Tudtátok, hogy a leveleiben mintegy 100 embert említ meg név szerint? Pál apostol csapatjátékos volt.

Pál apostol barátkozott az emberekkel. Habár apostol volt, mégis minden néprétegben voltak munkatársai. A Filippibeliekhez írt levelében, az 1,5-ben mondta: „Mivelhogy részt vettetek az evangélium ügyében az első naptól fogva mind ez ideig.”

A hűséges követőkkel való barátkozás segíthet a személyes növekedésünkben. Az egyházat úgy alakították ki, hogy összekapcsolt emberek közössége legyen, ahogy a Róma 12,5-ben olvassuk: „Azonképpen sokan egy test vagyunk a Krisztusban, egyenként pedig egymásnak tagjai vagyunk.” Példabeszédek 27,17: „Vasat vassal élesítenek, és mindenki a társa személyét csiszolja” (KNB). A legjobb barátságok közös tapasztalatok révén alakulnak ki. Pál emberközi kapcsolatainak többségét társszolgálat táplálta. Néhány legjobb barátok éppen azok között van, akik közvetlenül mellettetek szolgálnak.

Az emberek fontosabbak, mint a program. Pál nem mondja az egyháznak, hogy tartsa fenn a program menetét, hanem hogy őrizze meg a barátság frissességét. Tetszik nekem, ahogy az érzéseiről beszél az 1Kor 16,7-ben: „Mert nem akarlak titeket most csak úgy átmenőben látni, remélem ugyanis, hogy egy ideig nálatok maradok, ha az Úr megengedi.” (KNB)

Hasznos, ha vannak olyan barátaink, akik különböznek tőlünk. Pál apostol barátja volt úgy az orvosnak, mind a szökevénynek. Összeolvadt a zsidó származásúakkal, éppen úgy, mint azokkal, akik még azt sem tudták, hogy ki volt Ábrahám. Némelyekhez közelebb állt, mert habár a hívők nagy része hűséges volt, voltak közöttük azonban hitben gyengék is, akiknek a pártját fogta.

A hitelesség a tartós barátságok kulcsa. Pál hús-vér ember volt, aki valódi leveleket küldött valódi embereknek. A Bibliának ez a része sem önmagától jött létre, mert személyes leveleket tartalmaz, amelyek tele vannak melegséggel és érzésekkel. Pál apostol továbbra is tanítani akarta Titust, de emellett a társaságát is kereste.

Isten ismert és ismeretlen embereket alkalmaz. Érdekes, hogy a Titusz 3,12-ben említett két személy közül az egyik egy közismert személy, a másik egészen ismeretlen. Ártemásról nem tudunk semmit, de Tikhikusról meglehetősen lenyűgöző lelki beszámolót adhatunk.

Pál apostol még nem döntötte el, kit fog elküldeni Kréta szigetére, Titus helyett, de nyilvánvaló, hogy Tikhikust választotta. Az ApCsel 20,4; Eféz 6,21; Kol. 4,7; Eféz. 4,12 és a 2Tim 4,12-t tanulmányozva azt látjuk, hogy neki már voltak korábbi tapasztalatai.

* Levélhordó. Tikhikus vitte el Pál apostol levelét Efézusba, Kolosséba és Filemonhoz. Pál apostol személyes „postása” volt.

* Riporter. Az egyik feladata az volt, hogy beszámoljon a hívőknek Pál apostol hogylétéről. Másfelől Pált tájékoztatta az egyházakról.

* Vigasztaló. Megkereste a módját, hogyan állhat azon emberek mellett, akik elbátortalanodtak és megtalálta az alkalmat, hogyan bátoríthatja és erősítheti őket a hitben. Nekünk is több vigasztaló keresztényre van szükségünk, mert ha nem vigasztalunk, akkor hozzájárulhatunk ahhoz, hogy valaki szíve megkeményedjen. A Zsid. 3,13-ban olvassuk: „Hanem intsétek egymást minden napon, míg tart a ma, hogy egyikőtök se keményíttessék meg a bűnnek csalárdsága által”. Vigasztalók vagytok-e? Építetek-e másokat, vagy szavaitokkal megalázzátok őket?

* Felüdülést vitt. Tikhikust azért küldték Efézusba, hogy felváltsa Timóteust, hogy ő is pihenhessen egy kicsit. (2Tim 4,12).

Pál apostol maga dicsérte meg Tikhikus jellemét a Kolossébeliekhez írt levelében (Kol. 4,7): „Minden én dolgaimat megismerteti veletek Tikhikus, a szeretett atyafi és hív szolga és szolgatárs az Úrban.”

* „Szeretett atyafi” volt. Pál apostol nem félt kifejezni a hozzá való ragaszkodását. Látszik, mennyire kedvelte őt Pál apostol.

* „Hű szolga” volt. Pál apostol támaszkodhatott rá több esetben is, és sehol sem olvasunk róla az Írásban semmi rosszat. Isten nem azt kéri tőlünk, hogy kitűnjünk, hanem hogy álljunk a műve rendelkezésére. Ne ismertek legyünk, hanem hűek.

* „Szolgatárs az Úrban”. Pál apostol nem hangsúlyozta az ő apostolságát. Krisztus követői mind az ő barátai vagy munkatársai voltak.

George Barna magyar származású amerikai keresztény vallásszociológus a „Master Leaders” könyvében kiemeli: „Ha az egyház hihetetlenül tehetséges, mágnesesen vonzó személyre támaszkodott volna, akkor biztosan összeomlott volna. A tanítványok megállapították, hogy egyikük sem rendelkezik a lelki adományok, a képesség és az alkalmasság komplett „csoomagjával”, amely a keresztény egyház növekedésének a megteremtéséhez szükséges, de mindegyiknek nagyon fontos és különleges szerepe van ebben a forradalmi vállalkozásban.”

2. Támogatások az utazó misszionáriusokat. Nézzétek meg a 13. verset: „A törvénytáncító Zénást, valamint Apollóást gondosan ellátva küldd tovább, hogy ne legyen hiányuk semmiben.” (KNB). És ismét csak az egyiket elég jól ismerjük, a másikat nem annyira. Zénás

törvénytudó volt, tehát vagy az ótestamentumi törvényekben, vagy a római joggyakorlatban volt jártas szakember. Az ApCsel 18,24-28 azt mondja nekünk, hogy Apollós zsidó hívő volt, tanult ember, aki kiválóan ismerte az Írásokat. Buzgón hirdette az Igét, pontosan tanított és bátor volt. A legjobb dolog, amit tudok róla az, hogy mindig kész volt még többet megtanulni.

Zénás és Apollós utazó misszionáriusok voltak. Elmentek Kréta szigetére, s most újabb támogatásra volt szükségük, hogy folytathassák missziós utazásukat. Figyeljétek meg, hogy a krétai hívőknek „gondosan” el kellett látniuk őket, hogy semmiben se szenvedjenek hiányt. Ezt azonnal meg kellett tenniük. A támogatással nem kell várni, hanem nagylelkűen és gyorsan kell támogatást adni a misszionáriusoknak, hogy elmelessenek tovább, a maguk útján. Erről olvasunk az ApCsel 15,3-ban: „Miután a gyülekezet útnak indította őket...”, elmentek.

A Szentírásban a 3Ján 1,5-8-ban találjuk a legvilágosabb utasítást arra, hogy az evangélium úttörőit és a hittérítőket támogatnunk kell: „Kedves barátom, hitből fakadó magatartást tanúsítasz a testvérek iránt, kivált az idegenek iránt. Ők tanúságot tesznek az egyház színe előtt szeretetedről. Helyesen cselekszel, ha Istenhez méltó útravalóval bocsátod el őket. Mert a Név ügyéért keltek útra, s a pogányoktól nem fogadnak el semmit. Nekünk kell tehát őket befogadnunk, hogy munkatársaik legyünk az igazság szolgálatában.” (STL)

3. Tegyetek jót. A 14. vers immár hatodszor közli Pál apostolnak azt a felhívását, hogy a hívők jó cselekedetekkel jeleskedjenek: „Tanulják meg a mieink is, hogy másokkal a kényszerítő szükségben jót tegyenek, különben gyümölcstelenek lesznek.” (SZIT) Úgy tűnik, mintha nem tudná befejezni a levelét anélkül, hogy ne indítaná ismételten jó cselekedetekre a hívőket. Azon töprengek, hogy ilyen rövid levélben miért kellett ennyiszor elmondania, hogy a hívők ne szűnjenek meg jót cselekedni. Feltételezem, hogy azért, mert a jó cselekedetek nem természetes tulajdonságunk, mert hanyagok vagyunk, vagy túl lefoglalnak minket a saját ügyeink. Mindig emlékeztetni kell bennünket, mert mi is a krétai hívőkre hasonlítottunk. Sőt, figyeljétek meg azt is, hogy a jó cselekedetekben növekednünk kell. Bátorításra, bemutatásra, példaadásra van szükség, és néha még kísérleteznünk

is kell, hogy pontosan megtaláljuk, milyen jó cselekedeteket vár el tőlünk Isten.

A 14. vers utolsó részét két féleképpen is értelmezhetjük. Amikor jót teszünk, magunk is megkapjuk, amire naponta szükségünk van. Ez a Máté 6,33-hoz hasonló ötlet: „Hanem keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek.” A másik értelme az, hogy jó cselekedeteinkkel betöltjük mások szükségleteit. Amikor megtanulunk jót tenni, sürgősen tudunk másokon segíteni. Pál apostol is megtapasztalta ezt, amiről az ApCsel 28,10-ben olvassunk. „Ezek nagy tisztelettel vettek körül minket, s amikor hajóra szálltunk, elhalmoztak bennünket a szükséges dolgokkal.” A Róma 15,24-ben ő szó szerint segítséget kért a hívőktől: „amikor Hispániába utazom... Remélem ugyanis, hogy átutazóban megláthatlak titeket, és ti fogtok engem oda útnak indítani, ha már előbb egy kissé felüdültem nálatok.” (STL) Azt hiszem, hogy mindkét magyarázat helyes. Amikor adunk, kapunk is. Amikor adunk, akkor mások elmehetnek. Így mi magunk se maradunk gyümölcstelenek.

Hajlamosak vagyunk lefoglalni magunkat apró, jelentéktelen világi ügyekkel, ezért ügyelnünk kell arra, hogy a jó cselekedetekben se maradjunk le. Az Eféz. 4,28 azt mondja, azért tesszük ezt, mert van valamink, amit megoszthatunk másokkal: „Aki lopni szokott, ne lopjon többé, hanem inkább dolgozzék, és saját keze munkájával szerezze meg a javakat, hogy legyen mit adnia a szűkölködőknek!” (STL)

A csapatmunka lényege, tehát, hogy sose menjetek egyedül dolgozni, adjatok az utazó hittérítőknek. Ne szűnjetek meg jót cselekedni. Negyedszer pedig...

4. Mindenkit köszöntetek. A 15. versben látjuk, mennyire szerette Pál apostol az embereket: „Köszöntened téged a velem levők mindnyájan. Köszöntsd azokat, akik szeretnek minket hitben.” Igyekezett az összes keresztyénnel kapcsolatban maradni. Azt akarta, hogy Titus és azok, akik Kréta szigetén vannak, tudják, hogy a vele levők mind támogatják őket. Azt szerette volna még, hogy akik hittestvéri szeretettel vannak irántuk, külön köszöntést kapjanak. Azt írta: „Köszöntsd mindazokat...” Ez azt jelenti, hogy Pál nem csupán Titusnak szánta a levelet, hanem a Kréta szigetén levő összes gyülekezetnek. Ez a levél a Kréta szigetén lévő gyülekezetek körében keringett.

Charles Spurgeon írta egyszer: „Az erősek nem mindig lendületek; a bölcsek nem mindig felkészültek; a hősök nem mindig bátrak; a vidámak nem mindig boldogok. Itt-ott léteznek talán vasemberek, de egészen biztos, hogy néha még ők is aggódnak a rozsda miatt.“ A gyülekezetek tele vannak csendben szenvedő lelkekkel. Keressük meg a módját, hogyan léphetünk és maradhatunk kapcsolatban a körülötünk élőkkel. Az első lépés, hogy kidugjuk fejünket a csigaházunkból és köszöntsük őket, majd Pál apostol példáját követve igyekezzünk megjegyezni az emberek nevét, azután pedig az embertársi szolgálatunk által kapcsolódjunk be az emberek életébe. Üdvözölni fogszema legalább öt embert, mielőtt hazamennél?

5. Áldjad az embereket. Pál így fejezi be a leveleit, áldást kérve mindazokra, akikhez szól: „A kegyelem veletek.” Mintha nem tudná elfeledni a tényt, hogy Isten megmentette őt a bűntől. Sohasem találja unalmasnak, hogy a kegyelemről tanítsa az embereket, mert azt akarja, hogy mindenkit megérintsen a Mindenható - meg nem érdemelt - hajlandósága. Hallgassuk meg most Pál apostol leveleinek utolsó sorait.

Róm. 16,20: „A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme veletek.”

1Kor. 16,23: „A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme veletek.”

2Kor. 13,13: „Az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme, és az Istennek szeretete, és a Szent Léleknek közössége mindnyájatokkal.”

Gal. 6,18: „A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme legyen a ti lelketekkel atyámfiain!”

Eféz. 6,24: „A kegyelem legyen mindazokkal, akik szeretik a mi Urunk Jézus Krisztust romlatlanságban.”

Fil. 4,23: „A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme legyen mindnyájatokkal!”

Kol. 4,18: „A kegyelem veletek.”

1Thess. 5,28: „A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme veletek!”

2Thess 3,18: „A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme veletek!”

1Tim. 6,21: „Kegyelem veled!”

2Tim. 4,22: „Kegyelem veletek!”

Fil. 25: „A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme legyen a ti lelketekkel!”

Nem tudni biztosan ki írta a Zsidókhoz intézett levelet, ám ez a levél is a következő szavakkal zárul: „Kegyelem mindnyájatokkal!” Péter apostol a második levelét szintén hasonló módon fejezi be: „Hanem növekedjete a kegyelemben és a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak ismeretében.” (3.18). A teljes Biblia utolsó mondata a Jelenések 22,21-ben így hangzik: „A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme legyen mindnyájan ti veletek.”

Zárószó

Munkatársak és partnerek vagyunk az evangéliumhirdetésben. Dolgozzunk együtt, e csapatépítési alapelvek szerint!

Illusztráció

2002-ben, Pennsylvániában, kilenc bányász három napig volt elzárva egy vízzel teli aknában. Miután csodálatos módon megmen-
tették őket, a bányászok kijelentették, hogy már az elején eldöntötték, hogy csapatként fognak élni vagy halni. A hideg víztől majdnem megfagytak. A híradásban ezt mondták: „Amikor valamelyikünk már nagyon fázott, akkor mindnyájan körülvettük, hogy felmelegítsük, amikor valaki más kezdett nagyon fázni, akkor őt melegítettük.”

„Mindnyájunknak voltak nehéz percei”, mondta az egyik bányász az újságíróknak, miután kiengedték a kórházból. „De bármikor valamelyikünk elcsüggedt, a többiek bátorították. Erőre kapva később ő bátorított egy másik csüggedőt, ez csapatmunka volt. Csak így történhetett.” A néhány nappal későbbi hálaadó istentiszteleten, tíz bányászsisakot helyeztek az oltárra, amely a kilenc bányászt és a velük levő Istent jelképezte. Együtt néztek szembe a nagyon ellenséges körülményekkel, és együtt jöttek ki - élve.

Mily csodálatos képe ez Krisztus testének! Közösségre teremtettünk, és csapatmunkára. Vajon úgy érzitek-e, hogy fogva tart benneteket a sötétség? Vajon fenyegetően emelkednek-e a falak körülöttek? Csak Istenre és másokra támaszkodva juthattok ki.

oooOoooOooo

TUDNI FOGJÁK

Olvassuk el a János 13,34-35-t: „Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.”

Az „élet” és a „világosság” János evangéliuma első 12 fejezetének a kulcsszava, a „szeretet” pedig a 13-17. terjedő fejezetek kulcsszava. A szeretetet nem csak tanácsolja és példaként állítja elénk; a szeretetet parancsolja is. Krisztus megparancsolta a tanítványainak, „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek” (Mát. 28,19-20). „És megparancsolta nekünk, hogy hirdessük a népnek, és tegyünk bizonyosságot, hogy ő az Istentől rendelt bírása élőknek és holtaknak” (ApCsel 10,42). Jézus parancsában az alapvető hangsúly a szereteten van.

A János ev. 13,34-35-ben is meghagyta. Emellett ezt olvassuk még: „Aki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem; aki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak” (Ján. 14,21). „Ha az én parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok az én szeretetemben; amiképpen én megtartottam az én Atyámnak parancsolatait, és megmaradok az ő szeretetében” (Ján. 15,10). „Ez pedig az ő parancsolata, hogy higgyünk az ő Fiának, a Jézus Krisztusnak nevében, és szeressük egymást, amint megparancsolta nekünk. És aki az ő parancsolatait megtartja, az Ő benne marad és Ő is abban; és abból ismerjük meg, hogy bennünk marad, abból a Lélekből, amelyet nekünk adott.” (1Ján. 3,23-24). János minden bizonnyal a Jézus által hangsúlyozott szeretet hatása alatt állt, így nem csoda, hogy a hagyomány azt mondja nekünk, hogy János idős korának témája a szeretet volt.

1. Új parancsolat

Szeresd felebarátodat, mint önmagadat. Ez nem új parancsolat. Az Ó Testamentumban olvassuk, a 3Móz 19,18-ban: „Bosszúálló ne légy, és haragot ne tarts a te néped fiai ellen, hanem szeressed felebarátodat, mint magadat. Én vagyok az Úr.”

De Jézus azt tanította, hogy az embertársunkat önmagunknál is jobban kell szeretnünk: „Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért” (Ján. 15,13.)

E parancsolat újdonsága, hogy Jézus és az Atya közötti szereteten alapul.

A Ján. 10,17-18; és a 14,31-et olvassuk: „Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt. Senki sem veszi azt el én tőlem, hanem én teszem le azt én magamtól. Van hatalmam letenni azt, és van hatalmam ismét felvenni azt. Ezt a parancsolatot vettem az én Atyámtól.” „De, hogy megtudja a világ, hogy szeretem az Atyát és úgy cselekszem, amint az én Atyám parancsolta nékem.”

A szeretet, amelyről Jézus beszél, nem csak édesítő. Nem érzésről van szó. Az általa parancsolt szeretet a legnagyobb, amely az Ő – kereszten feláldozott – életébe került. Nem csoda hát, hogy a szeretetet a legnagyobbnak nevezik. Hallottam egy kutyáról, amely feláldozta életét a gazdájáért. Még jobban illusztrálná Jézus szeretetét, ha a gazda halt volna meg a kutyájáért. Megtörtént már, hogy szülők meghaltak a gyermekeikért, vagy a gyermekek a szüleikért. Házastársak egymásért. Jobban illusztrál azonban azok példája, akik az ellenségért haltak meg.

Róm. 5,7-8: „Bizonyára igazért is alig hal meg valaki; ám a jóért talán csak meg merne halni valaki. Az Isten pedig a mi hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt.”

Jézus egy újfajta szeretetről beszélt. Amilyen mértékben az egyházi közösségek meg tudják közelíteni ezt a fajta szeretetet, olyan mértékben kerülnek közelebb az egyház történetének legnagyobb forradalmához.

2. Új bizonyágtétel

Az egyik evangélista megkérdezte a frissen megtért fiatalasszonyt: „Vajon valamelyik ma estéli kijelentésem volt hatással az Ön döntésére?” A fiatalasszony megvallotta: „Őszintén, nem igazán emlékszem, mit is mondott ma este. Ma este beszélgettem a szüleimmel. Amikor láttam, hogy mennyire szeretnek, függetlenül attól, hogyan viselkedtem velük szemben, arra a következtetésre jutottam, hogy kell lennie valaminek a kereszténységben.”

Jézus kijelentését olvassuk a János 13,35-ben: „Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.”

Zárószó

Egyszer hallottam egy szentbeszédet a nagy parancsolat és a nagy utasítás közötti párhuzamról. A következtetés az volt, hogy a felebaráti szeretet és az emberek elvezetése Krisztushoz egyaránt fontos. Bizonyos értelemben igaza volt, de helyesebb lenne azt mondani, hogy a nagy utasítás adja ki a nagy parancsolatot. Azért teszünk bizonyosságot, mert szeretünk. Hajhászhatjuk az új tagokat, ahogy az üzletemberek az üzletfeleket, vagy a politikusok a szavazókat, de ez nem nevezhető evangéliumhirdetésnek. Amikor azért megyünk, mert a Krisztus szeretetet indít minket, akkor igazi bizonyóságtevők vagyunk. A szeretet nem csupán a bizonyóságtevés legjobb motívuma, hanem egyben a legjobb módszere is. Ha szeretünk – győzünk! Gondolkodjunk el azon, hogyan csinálhatnánk jobban, annak érdekében, hogy készségesebben bekapcsolódhassunk Isten győzedelmes munkájába!

oooOoooOooo

Missziós prédikáció, 2019. szeptember 7.

MILYEN HASZNA VOLT PÁLNAK ABBÓL, HOGY „MINDENEKNEK MINDENNÉ” LETT?

Olvassuk el az 1Kor 9,19-24: „Mert én, noha mindenkiel szemben szabad vagyok, magamat mindenkinek szolgájjává tettem, hogy a többséget megnyerjem. És a zsidóknak zsidóvá lettem, hogy zsidókat nyerjek meg; a törvény alatt valóknak törvény alatt valóvá, hogy a törvény alatt valókat megnyerjem; A törvény nélkül valóknak törvény nélkülivé, noha nem vagyok Isten törvénye nélkül, hanem Krisztus törvényében való, hogy törvény nélkül valókat nyerjek meg. Az erőtlenekeknek erőtlenné lettem, hogy az erőtlenekeket megnyerjem. Mindeneknek mindenné lettem, hogy minden módon megtartsak némelyeket. Ezt pedig az evangéliumért művelem, hogy részestárs legyek abban. Nem tudjá-

tok-e, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de egy veszi el a jutalmat? Úgy fussatok, hogy elvegyétek.”

Illusztráció: A 47 éves Jim Valvano, egy amerikai kosárlabdacsapat edzője, a gerincvelőrák utolsó szakaszában szenvedve, egy riporterrel beszélgetett. Visszatekintve az életére, elbeszélte neki azt a tapasztalatát, amikor 23 éves korában egy kis iskolai kosárlabdacsapat edzője volt. „Miért annyira fontos neked a győzelem?“, kérdezték a srácok Valvanot.

„Mivel a végeredmény határoz meg bennünket”, válaszolta. „Veszítetek, tehát vesztesek vagytok. Győztök, győztesek vagytok.”

„Nem úgy van az”, erőltették a játékosok. „A részvétel a fontos. Azt, hogy minden tőlünk telhetőt megtegyünk, akár veszítünk, akár győzünk - ez határoz meg minket.”

További 24 évet vett nála igénybe, hogy ezt megértse. Az edző éjjelente három-négyszer ugrott ki az ágyból, izzadsággal áztatottan, miközben a fogai vacogta a kemoterápia okozta láz miatt, és mert álmában mindig önmagát látta, ahogy haldoklik. Csak ezek után értette meg az edző: „A gyerekeknek igazuk volt. Az erőfeszítésről van szó, nem pedig az eredményről. Az erőfeszítésről. Istenem, hogy milyen emberi lény lehettem volna, ha én ezt tudom”.

Vannak, akik csodálkoznak, hogy valami okból helyes-e alkalmazkodni más kultúrához. Pál apostol írta: „Mert én, noha mindenkivel szemben szabad vagyok, magamat mindenkinek szolgáivá tettem, hogy a többséget megnyerjem. (...) Az erőtleneknek erőtlenné lettem, hogy az erőtleneket megnyerjem. Mindeneknek mindenné lettem, hogy minden módon megtartsak némelyeket.” (1Kor 9,19-22.)

1. Pál kulturális, érzelmi és mentális alkalmazkodóképességet tanúsított Isten műve érdekében. Nagyon kevés ember áll készen arra, hogy alkalmazkodjon a helyzethez a dolgok összetettsége miatt. Istennek hála, hogy Pál apostolnak a módszerekben való rugalmassága nem változtatta meg az Isten terve iránti engedelmisségét. Amikor Pál apostol zsidó közösségbe látogatott, a zsidó közösséghez legjobban illő módon beszélt, viselkedett és gondolkodott.

Példa: Amikor Pál apostol rómaiakkal teli városba utazott, a római polgár szerint viselkedett. A társadalmi, kulturális és vallási képességek széles skáláját alkalmazva Pál elfogadható módon továbbította az igazságot.

2. Pál rugalmassága szolgálai hozzáállást tükrözött. Sokan közülünk nem tudják megközelíteni azokat, akikkel találkozunk, mert ehhez önfegyelemre van szükség. A nagy apostol minden népet és nemzetet az evangéliummal az adott osztály kultúrájához legjobban illő, legvonzóbb módon közelített meg. Az evangélium érdekében: tanulmányozták más emberek kultúráját.

3. Pál apostol a maga előnyeiről megfélekedve igyekezett átlépni a különböző kultúrák által felállított akadályokat. Nem könnyű dolgozni az Úrért más kultúrák világában. Pál apostol a számunkra egy olyan személy példája, aki tudta, hogyan kell alázatosan feladni a saját kulturális szemléleteit és Jézusért ideiglenesen elfogadni más emberek kulturális szokásait.

Illusztráció: Identitás

Peter Evans életrajzíró, a „Maszk mögötti maszk” című könyvében elmesélte, hogy Peter Sellers színész annyi (féle) szerepet játszott, hogy olykor már maga sem tudta, hogy kicsoda. Egyszer az egyik csodálója meglátta és megkérdezte: „Ugye Ön Peter Sellers?” A színész gyorsan rávágta: „Ma nem”, majd folytatta az útját.

Illusztráció: Egyszer az erdőben sétálva, egy ember egy fiatal sasra bukkant, amely kiesett a fészekből. Hazavitte, betette a tyúkudvarba, ahol a fiatal sas hamarosan megtanult enni és úgy viselkedni, mint a csirkék. Egyszer később egy természettudós ment el a farm mellett, aki megpillantva a sast, felvetette a kérdést, hogy a madarak királyának miért kell a tyúkudvarban élnie. A tulajdonos elmondta neki, hogy a sas sohasem tanult meg repülni, mert úgy etették, ahogy a baromfikat, és megtanult úgy viselkedni, ahogy a tyúkok viselkedtek. Így most nem igazán lehet elmondani róla, hogy sas.

„De a szívében még mindig sas”, bizonygatta a természettudós. „Pedig biztosan repülni is tudna.” Felvette a sast és az ég felé emelte: „Te az éghez tartozol, nem a földhöz. Tárd ki a szárnyad, és repülj!” A sas azonban csak zavartan toporgott. Nem tudta, hogy ki ő, ezért látva, ahogy a tyúkok csipkedik az ételt, leugrott a földre és csatlakozott hozzájuk.

A természettudós feltette a madarat a tyúkól tetejére, és tovább bízta: „Te sas-madár vagy. Tárd ki a szárnyad, és repülj!” De a sas félt ezen ismeretlen énjétől, ezért ismét leugrott a földre a tyúkok közé

és csipegette az ételt. A természettudós végül elvitte a farmról a sast, fel, egy magas hegyre. Ott magasra emelte a madarak királyát és ismét így bátorította. „Te sas vagy. Te az éghez tartozol. Tárd ki a szárnyad, és repülj.” A sas szétnézett, a farmot is látta, a tyúkudvart is észrevette, majd felnézett az ég felé. Amikor a természettudós felemelte őt a Nap felé, a sas megborzongott. Lassan kitérte a szárnyát, és diadalmas sikollyal felrepült.

Lehet, hogy a sas valamiféle nosztalgiával emlékezett később a tyúkokra... Lehet, hogy néha meg is látogatta őket. De amennyire tudjuk, a sas soha többé nem folytatott tyúkéletet.

Illusztráció: Az ismert festő, Paul Gustav Doré (1821-1883), az egyik Európai körútján, útközben valahol elvesztette az útlevelét. Az egyik államhatárnál, egy vámisztviselőnek elmondta a gondját. Miután megmondta, hogy hívják, Doré remélte, hogy felismerik, és átengedik a határon. A vámisztviselő azonban azt mondta neki, hogy sokan próbálkoznak azzal, hogy kiadják magukat valakinek, de nem azok, akiknek mondják magukat. Doré erőltette, hogy ő bizony az, akinek mondja magát. „Na, jó”, mondta a vámisztviselő. „Letesztelünk, ha jól megcsinálod a tesztet, akkor átengedünk.” Adott neki egy lapot és egy ceruzát, és azt mondta a művésznek, hogy rajzolja le a közelben várakozó parasztembereket. Doré ezt oly gyorsan és ügyesen megcsinálta, hogy a vámisztviselők többé már nem kételkedtek a kilétében. Munkája alátámasztotta a szavait!

4. Pál megtagadta magától az anyagi segítséghez való jogot, amelyet azoktól kaphatott volna, akiknek szolgált az evangéliummal. Nem könnyű lemondani arról, ami joggal a miénk. Az emberi jogok tiszteletben tartására való felhívások manapság elárasztják az újságokat, rádiót és televíziót. Jézus azonban mégis lemondott a jogairól – mi érettünk, nekünk pedig az Ő nyomdokában kell járnunk. Mindenki számára létezik egy kereszt.

5. Pál apostol tudta, hogyan kell barátkoznia a különféle környezetben élő emberekkel, mert a kultúrák gyakorlatias tanulmányozója volt. Az Úr sem tartja elvesztegetett időnek azon törekvéseket, hogy az ő szemszögükből nézve tanulmányozzátok az embereket. A gyengébbek megnyerése érdekében, Pál gyengébb lett az éhezés, az elutasítás és az áldozatos élete miatt. A tapasztalat a legjobb tanító.

6. Pál apostol alkalmazkodott a pogányokhoz, az elveinek feladása nélkül. Pál szolgálata nem lépett túl azon a ponton, ahol veszélyeztetné az Úr és az Ő akarata iránti engedelmességet.

7. Pál apostol olyan személyként vált ismertté, mint akinek sok jó kapcsolata van. Az apostol misszionárius kapcsolatokat létesített a stratégiai helyeken, amelyek segítettek neki az igazság evangéliumának hirdetésében.

8. Pál nem gyakorolta keresztény szabadságát az érzékeny lelkiismerettel rendelkező emberek között. Az ő szilárd akaratával, hogy átmenetileg lemond a szabadságról, számos új területet nyitott az evangélium számára.

9. Pál apostol az evangélium hirdetésének emberi ideálja lett a különböző kultúrákat illetően. Közel 2000 éve, hogy Pál apostol a legjobb emberi példaként áll előttünk, aki eredményesen hirdette Krisztust az övétől különböző kultúrákban.

10. Pál társai alkalmazták az ő példáját a munkában. A Thesszalóniki levélben hangzott el: „Mert nemcsak Macedóniában és Akhájában zendült ki töledek az Úr beszéde, hanem minden helyen is híre terjedt a ti Istenben vetett hiteteknek, annyira, hogy szükségtelen arról valamit szólnunk” (1Thess. 1,8). Amikor az ismert kapcsolatainkon kívül hirdetjük az evangéliumot, a Szentlélek megáldja és eredményessé teszi a szolgálatunkat.

Zárószó

A dilemmát, a személyes identitás homályos értelméről, szépen illusztrálja egy esemény az ismert német filozófus, Schleiermacher életéből, aki sokat tett a kortársgondolat előrehaladásának alakításában. A történet szerint, idős korában egyszer egy parki padon ült. Egy csendőr, azt gondolva, hogy hontalan csavargó, megkérdezte: „Ki vagy te?”. Schleiermacher így válaszolt: „Én is szeretném tudni”.

Nekünk tudnunk kell, hogy kik vagyunk a Krisztusban, hogy azonosíthassuk magunkat másokkal, és hogy hirdethessük Krisztust az embereknek.

oooOoooOooo

— IV. negyedév —

Missziós prédikáció, 2019. október 5.

A BIZONYSÁGTEVÉSNEK VALÓ ODASZENTEELTSÉG

Olvassuk el együtt a Máté 28,18-20-ig terjedő szövegeket: „És hozzájuk menvén Jézus, szóla nékik, mondván: Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön. Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen!”

Illusztráció: Talán hallottátok a hasonlatot, amelyben a sertés és a tyúk együtt bandukolt az úton. Egyszer egy feliratot tartalmazó táblához értek, amely arra buzdított, hogy adjunk reggelit a szegényeknek. A tyúk ilyen javaslattal fordult a sertéshez: „Mi tudnánk nekik adni sonkát tojással.” A sertés így válaszolt: „Nem kell elhamarkodni. Számodra ez csak egy ajándék lenne, de számomra ez a teljes odaadást jelentené.”

A teljes odaadás manapság sok életterületből hiányzik, de különösen az Úr Jézust és az Ő egyházát illetőleg igaz ez az állítás.

Illusztráció: Egy kilenc éves fiú átúszott az Alcatraz-sziget és San Francisco partja közötti, veszélyes vizeken és így gyűjtött össze 30.000 dollár adományt a Katrin-hurrikán áldozatai számára.

Johnny Wilson, negyedik osztályos tanuló, kijelentette, hogy a hideg vízben nagyon fárasztó volt az úszás, de tovább bízta magát, és már „majdnem átjutottam, majdnem átjutottam“, mesélte.

„A kezdet volt a legnehezebb, mert nagyon fáztam“, vallotta a fiú, aki a San Franciscói öbölben gyakorolta az úszást, hogy megszokja a hideg és felkavart vizeket. Ez a terület a cápákról is ismert.

Az osztálytársai a parton vártak rá, és hangosan kiabálva bíztatták, „Előre, Johnny! Hajts rá, Johnny!” Johnny nem egészen két óra alatt úszta át a 2,2 kilométeres szakaszt, a börtönéről híres szigettől a túloldalg. Két felnőtt úszó kísérte. Őket két kajak követte, a levegőből pedig a parti őrség helikoptere figyelte mindnyájukra.

Ez egy meghatározott célért történt odaadás!

Nekünk Krisztusnak kell odaszentelnünk magunkat az Ő műve érdekében!

Illusztráció: Adoniram Judson (1788-1850) 18 éven át izzadt közép-keleten (Indiában és Burmában), évi szabadság nélkül, úgy, hogy hat évig egyetlen embert se térített meg. Megkínózták és bebörtönözték; elismerte, hogy soha nem látott vitorlást, hogy ne akart volna felugrani rá, és hazamenni. Amikor a felesége egészségi állapota megromlott, és feltette őt a hajóra, hogy hazaküldje, tudva hogy két évig nem fogja őt látni, ezt jegyezte fel a naplójába: „Bárcsak találhatnánk egy békés helyet a Földön, ahol a maradék napjainkat nyugalomban eltölthetnénk...”. De önmagát bátorítva tette hozzá: „Az élet rövid. A burmaiak milliói fognak elveszni. Majdnem hogy én vagyok az egyetlen személy, aki azért tanultam meg a nyelvüket, hogy beszélhessek nekik az üdvösségről.” Ez a Krisztusnak való teljes odaszenteltség. Mindnyájan tanulhatunk a példájából.

Most szeretném, ha elmélkednénk a tanítványképzésnek és a Krisztusért való bizonyágtevésnek való, őszinte odaszenteltségünk-ről.

1. A bizonyágtevésre való utasítás
2. A bizonyágtevés hiánya

I. A bizonyágtevésre való utasítás

Máté 28,18-20: „És hozzájuk menvén Jézus, szóla nekik, mondván: Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Elmenvén azért,

tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen!”

Az ApCsel 1,8-ban, ahol Jézus mennybemeneteléről ovasunk, azt mondta: „És lesztek nékem tanúim...”

Miben hisztek? Én sok mindenben: a hazámban, a jó autóban, a futballban, az almáspitében, a pecázásban, de hiszek még Istenben, Krisztusban, a Szentlélekben, a Bibliában, stb..

2Kor 4,13-14: „Mivelhogy pedig a hitnek mi bennünk is ugyanaz a lelke van meg, amint írva van: Hittem és azért szóltam; hiszünk mi is, és azért szólunk; Tudván, hogy aki feltámasztotta az Úr Jézust, Jézus által minket is feltámaszt, és veletek együtt előállít.

Hiszek, ezért beszélek! Amikor erőteljesen hisztek valamiben, akkor arra vágytok, hogy másoknak is beszéljetek róla.

Illusztráció: Tom Cruise színész, akinek a sok jó filmjéről híres, Katie Holmes színésznővel és a szcientológiával állt kapcsolatban. A Reader's Digest magazinnak adott interjújában ezt a kijelentést tette.

RD: Te először katolikus voltál.

Cruise: Először az epizkopális egyházhoz tartoztunk, majd ateistákból lettünk katolikusok. (Úgy hangzik, mintha nem tudná mit hisz!)

RD: És mit kínál a szcientológia, amit más vallás nem ad?

Cruise: Először is vannak baptista szcientológusok, és más, keresztény szcientológusok. A szcientológia egy vallásfilozófiai gyakorlat. Az életben alkalmazható ismeretek elsajátítása. Most jobban megértem önmagamat, jobban együttérzek az emberekkel és segíthetek másoknak, ahogy mindig is óhajtottam. Segít a gyermeknevelésben, hogy megérthessem, mi mindenben mennek keresztül a gyerekek. Olyan ez, mint amikor egy írástudatlanból végül pilóta lesz.

Egy valami azonban bizonyos: Tom Cruise hisz a szcientológiában, akár jó az, akár nem, és nem fél beszélni róla. Én ugyan nem hiszem, hogy a szcientológiának bármi köze lenne Istenhez, de ő hiszi, és bátran beszél róla!

És mi a helyzet velünk? Hiszünk valamiben, ami mindennél nagyobb, és sokkal valószínűbb minden emberi filozófiánál, ezért beszélnünk kell az embereknek róla!

Nyilvánvalónak kell lennie a számunkra: Jézus azt akarja, hogy terjesszük a hitünket, mivel hisszük, hogy Ő Isten Fia és a világ Megváltója.

1Pét 2,1-3: „Levetvén azért minden gonoszságot, minden álnokságot, képmutatást, irigykedést, és minden rágalalmazást. Mint most született csecsemők, a tiszta, hamisítatlan tej után vágyakozzatok, hogy azon növekedjete; Mivelhogy ízleltétek, hogy jóságos az Úr.”

Ha megtapasztaltuk Istent és az Ő jóságát, meg kell szabadulnunk mindattól, ami rossz az életünkben: rosszindulat, csalás, képmutatás, irigység és pletyka. S még ha nem is írja a szövegben, de ésszerű feltételezni, hogy beszélni fogunk a megtapasztalt jóságról.

Amikor valami tényleg jó az életünkben, hogy tudnánk nem beszélni róla?

Nemde megtapasztaltuk Istent - különféleképpen kinyilatkoztatott - jóságát? Éltes bennünket. Megalkotott minket, fenntart bennünket, megváltott minket. Ezek az Ő jóságának a különféle formái. Hogy tudnánk nem beszélni róla?

Isten azt akarja, hogy beszéljünk az embereknek Jézusról, hogy ki Ő és mit tett az emberiségért. Ne legyünk tolaakodók a bizonyoságévésben, de keressük az alkalmakat, hogy szóljunk az embereknek Jézus jóságáról.

II. A bizonyágtevés hiánya

Jakab 4,17: „Aki azért tudna jót cselekedni, és nem cselekeszik, bűne az annak.”

Ezt úgy hívják, hogy a „semmittevés bűne”, vagyis a jó megtevésének az elmulasztása. Ebben bűnösök vagyunk. Talán ebben még bűnösebbek vagyunk, mint más dolgokban.

Hallottam egy olyan adatot, hogy a keresztények 95 százaléka soha egyetlen lelket sem nyer meg Krisztusnak. Ha ez igaz, kérdelem én, miért van ez így? Valószínűleg azért, mert soha meg sem próbáltak valakit megnyerni Krisztusnak! Azt hiszem, hogy sok jó dolgot megtehetnénk az életünk során, ha egyáltalán megpróbálnánk.

Milyen gondok merülnek fel nálunk a tanítványképzéssel és a bizonyosságtevéssel kapcsolatban? Miért nem tesszük e dolgokat? Felsorolhatnánk néhány példát.

Máté 28,18: „És hozzájuk menvén Jézus, szóla nékik, mondván: Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön.“

Illusztráció: Egyszer egy szelíd ember, mivel megunt, hogy mindig a felesége parancsolgasson, elment a pszichológushoz. Miután meghallgatta őt, a pszichológus azt tanácsolta neki, hogy fejlessze magában az önbizalmat, majd a kezébe nyomott egy könyvecskét, amelyben erre vonatkozó tanácsok voltak. Ezt az ember mindjárt útközben elolvasta.

Amikor hazaért, a felesége meg elébe jött, hogy köszöntse, az ember így szólt a nejehez: „Mától fogva én vagyok a gazda a házban, és az én szavam parancs. Mire hazaérek a munkából, azt akarom, hogy az asztalon várjon a vacsora. Most pedig menj az öltözőbe és készítsd el a ruhámat, mert a ma estét a barátaimmal töltöm. Aztán készíts egy kád vizet, hogy megfürödjek. És miután kijöttem a vízből, találd ki, hogy ki fog engem megfésülni és felöltöztetni?”

„A temetkezési vállalkozó”, vágta rá az asszony.

Kedves testvérek, akár elismerjük, akár nem, mindnyájunknak gondjaink vannak a tekintéllyel. Mindnyájan szeretjük magunk irányítani az életünket, azt tenni, amit mi akarunk, stb.. Nem akarjuk, hogy bárki megmondja nekünk, mit és hogyan kell tennünk.

Jézus mégis azt mondta: „Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön... Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek.”

Jézus minden földi lény felett áll. Ő minden fejedelem, pápa és uralkodó, minden püspök és pap, minden prédikátor és tanító, minden diakónus és vén felett áll. Ez azt jelenti, hogy én felettem is Ő van! Nekem nem lesz nehéz az, hogy Őt a próféták, a papok, a királyok, az elnökök, a hatalmasok, stb.. fölé helyezzem. De vajon magam fölé tudom-e Őt helyezni?

ApCsel 1,8: „Hanem vesztek erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában és a földnek mind végső határáig.”

Van-e gondotok az erővel? Hiányzik-e belőletek az erő és a bátorság, hogy beszéljete az embereknek Krisztusról. Ezzel is gondunk lehet.

Néha még egyenesen félünk is. Nincs lelki erőnk, hogy Krisztusról beszéljünk az embereknek. Hogyan nyerhetünk mégis erőt? Természetesen Isten Lelke által.

Efézus 3,16: „Hogy adja meg néktek az Ő dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan megerősödjete az Ő Lelke által a belső emberben.”

Megerősödvé a Lélek által. Ugye milyen jól hangzik? Nemde jó lenne, ha lenne elég bátorságunk és tudásunk ahhoz, hogy Krisztusról bármikor bizonytságot tehesünk? Ez lehetséges, de nem saját erőnk és hatalmunk által. Ez lehetséges - az Ūr Lelkének erejével, aki bennünk él.

Egyikünk se lenne képes elvégezni a bizonytságtevés feladatát, ha Ő nem adnak nekünk erőt hozzá. Ő bennünk is erős lehet, ha megengedjük Neki. Így kell imádkoznunk és élnünk!

János 3,36: „Aki hisz a Fiúban, örök élete van; aki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta.”

Zsoltár 142,4: „Tekints jobbra és lásd meg, hogy senki sincsen, aki ismerne; nincsen számomra menedék; senki sem tudakozódik felőlem.”

Nem érdekel többé bennünket? Nem törődünk már az emberekkel?

Illusztráció: Egy idős baptista lelkész egyszer ezt mondta: „Hosszú ideje nem hallottam, hogy valamely szülő azt mondja, hogy a fia vagy a lánya „elveszett”. Ez a régi szó eltűnt a keresztyén szókincsünkből.

Azokat a fiatal párokat, akik anyagilag és társadalmilag szépen fejlődnek, csodálják és gratulálnak nekik, de ha nem ismerik Jézus Krisztust, akkor nem igazán mondhatjuk, hogy fejlődnek. Úgy viselkedünk, mintha az elveszettségük másodlagos lenne, mintha nem számítana. Ha a gyanútlan barátaink más veszélyben találják magukat, azonnal segítünk nekik. Jézus azonban azért jött elsősorban, hogy megkeresse és megmentse az elveszetteket és meghaljon az üdvösségükért. Képmutatás azt állítani, hogy hiszünk, és úgy viselkedni, mintha nem számítana.”

Zárószó

Illusztráció: Rick Warren lelki író megkérdezett egyszer egy személyt. Lindsey a radikálisan posztmodern személy kiváló példája, akit az evangélium teljesen összezavart, függetlenül attól, hogy sok vallási tapasztalattal rendelkezett.

Warren írta: „A 22. éves Lindsay-vel való videó interjú készítése közben, érdekes dolgokat fedeztem fel a hitéről és a származásáról. Jó beszédtehetsége volt, sokat utazott és mindig nyíltan beszélt a hitéről. Szabadon beszélt az istenismeretéről. Megállapította, hogy Isten mindenben ott van, még a cigarettában is, amelyet elszív. „Én Istent dohányzom”, mondta.

Életének különböző időszakaiban Lindsey kipróbálta a baptista egyházat, a katolikus egyházat, a buddhista templomokat, sőt az aura olvasását is, de rájött, hogy a szervezett vallás visszataszító a számára. Elismerte, hogy a Biblia egy jó könyv, de úgy hitte, hogy az emberek túlságosan szó szerint értelmezik. Hitt a csodákban, még Jézus fel-támadásának a csodájában is. Jézust illetően kijelentette, hogy Ő jó lelki vezető volt, és egyáltalán nem lényeges, hogy valós vagy kitalált személy.

Lindsaynek számos más furcsa nézete is van. Személytelen körülírást adott Istenről, mégis amikor megkérdeztem, mit vár el Isten tőlünk, akkor nagyon személyes nyelvet használt a leírásához. Nem hitt az abszolút igazságban, hanem a személyes abszolút igazságban hitt, még ha ezek az igazságok ellentétesek is egymással.

Hogyan reagálna az egyház, de különösen az egyes keresztények, Lindseyre – erre a zavaros felfogású emberre, amilyenekkel tulajdonképpen körül vagyunk véve?

Tudjátok milyen következtetést vonok le ebből? Olyan zavaros gondolkodású emberek között élünk, akik vajmi keveset tudnak Istenről, Jézus Krisztusról és az örök életéről.

Szenteljük magunkat együttérző szívvel arra a munkára, hogy megkeressük és meghívjuk az embereket Krisztushoz. Ez az Isten célja az életünkkel!

oooOoooOooo

KIHÚZVA A VEREMBŐL

Olvassuk el: Jeremiás 38,6-13: „Azért elvivék Jeremiást, hogy bevessék Melkiásnak, a Hammélek fiának vermébe, amely a tömlőc pitvarában vala; és lebocsáták Jeremiást köteleken; a veremben pedig nem víz vala, hanem sár, és beesék Jeremiás a sárba. És meghallotta Ebed-Melek, a szerecsen, aki udvari szolga vala (ő pedig a király házában vala), hogy Jeremiást a verembe vetették, a király pedig a Benjámin-kapuban ül vala. Kiméne azért Ebed-Melek a király házából, és szóla a királynak, mondván. Uram, király! gonoszul cselekedtek azok az emberek mindazzal, amit Jeremiás prófétával cselekedtek, akik őt a verembe vetették; mert meghal ott éhen, mert nem lesz ezután semmi kenyér e városban. Parancsola azért a király Ebed-Meleknek, a szerecsennek, mondván: Végy magadhoz innét harminc embert, és vedd fel Jeremiás prófétát a veremből, mielőtt meghalna. Vőn azért Ebed-Melek magához harminc embert, és beméne a király házába, a kincstartó ház alá, és hozza onnét régi ruhadarabokat és elszakadozott posztókat, és alábocsátá azokat Jeremiásnak köteleken a verembe. És monda Ebed-Melek, a szerecsen, Jeremiásnak: Tedd a régi és elszakadozott ruhadarabokat hónod alá, a kötelek alá; és úgy cselekedék Jeremiás. Kivonták azért Jeremiást köteleken és kihozák őt a veremből, és lakék Jeremiás a tömlőc pitvarában.”

Jeremiás 2,13: „Mert kettős gonoszságot követett el az én népem: Elhagytak engem, az élő vizek forrását, hogy kútakat ássanak magoknak; és repedezett kútakat ástak, amelyek nem tartják a vizet.”

Ésaiás 35,6 azt mondja nekünk: „Akkor ugrándoz, mint szarvas a sánta, és ujjong a néma nyelve, mert a pusztában víz fakad, és patakok a kietlenben.” Jézus az élet folyamaival érkezett a világunkba, hogy életet hozzon a száraz, poros életünkbe. Azért jött, hogy lemossa bűneink csúfságát, és örök életet adjon nekünk, amely Ő benne gyökerezik, hogy egy örökkévalóságon át virágozzunk, mint a legszebb sivatagi virág.

Jeremiás kettős gonoszságról beszél:

*elhagyták az élő vizek forrását;

*repedezett kútakat ástak, amelyek nem tartják a vizet.

Illusztráció: „A palesztin lakosság nagy része víztároló vermekről függött, amelyeket nagy nehézségek árán véstek a sziklákban. E vermek vize állott volt, mert megposhasztották a növények, kellemetlen szagú habot képezve a víz felszínén. Amikor a verem valamelyik köve megreped, még ez a poshadt víz is kifolyik, és a vízholdó ilyenkor kellemetlenül csalódik. A bálványimádás talán vonzó, de nem foglalja magába az élő Isten lelkületét.” (Andrew W. Blackwood Jr.)

Jeremiás hangosan hirdette a rossz dolgokat, amelyeket ezek az emberek elkövettek, de néhány évvel később bosszút álltak rajta, amiért rossz dolgokat prófétált a város ellen.

Jeremiás 38,6: „Azért elvivék Jeremiást, hogy bevessék Melkiásnak, a Hammélek fiának vermébe, amely a tömlőc pitvarában vala; és lebozsáták Jeremiást köteleken; a veremben pedig nem víz vala, hanem sár, és beesék Jeremiás a sárba.”

1. A jó emberekkel is történnek rossz dolgok!

Illusztráció: Sir Alexander Mackenzie, skót szörmekereskedő és felfedező, nem járt sikerrel, amikor az Athabasca-tóhoz utazott, ahol 1788-ban megalapította Fort Chipewyan-t. A hihetetlen utazására 1793-ban került sor, 11 évvel korábban, mint ahogy Louis és Clark elkezdte a nyugati felfedezői kutatóútját. Csakhogy Mackenzie 1789-es felfedezői útja sikertelen volt. Ugyanis, 1789-ben a kutatótársaival együtt, kenuval lehajózott a folyón abban a reményben, hogy megtalálja az északnyugati átjárót, amivel el lehet jutni a Csendes-óceánig. A bátor emberek csoportja, Mackenzievel együtt, követte a hatalmas folyót (a folyót később az ő tiszteletére nevezték el Mackenzie-folyónak), nagy reményeket fűzve hozzá, és kitartóan evezett, minden nehézségek ellenére. Július 14-én eljutott a Jeges-tengerig. Feltételezik, hogy ekkor nevezte el a folyót „A csalódás folyó”-jának, mivel nem találta meg a keresett átjárót. Közülünk sokan a saját csalódásuk folyamában eveznek.

Zsoltár 34,19: „Sok baja van az igaznak, de valamennyiből kimentí az Úr.”

Jeremiást bevetették egy ilyen víztároló kútba, ahol elérte a kút fenekét. Voltatok már lent a kút mélyén? Ez az életkörülményektől, az üldözésektől is függhet, ahogy Jeremiás esetében történt, de a kút mélyére általában a saját bűneink miatt jutunk.

Jeremiás a verem fenekén levő sárba süppedt, majd a lábával megérintette a verem fenekét. Itt azonban van egy jó hírem. Talán ti is a verem fenekén vagytok, mint Jeremiás, de még éltek, Isten megőrzött titeket attól, hogy elmerüljete; és a fejete még a vállatokon van, ezért továbbra is segítségül tudjátok Őt hívni.

Josephus Flavius római történelemíró feljegyezte, hogy a terület tartályait (kútjait) sokszor használták az emberek megbüntetésére, amelyek általában 6-9 méter mélyek voltak, és amelyekben a sárréteg általában a felnőtt férfi álláig ért. Jeremiás a kút fenekén találta magát, de az Úr kegyelméből túlélte, felemelhette fejét a sárból, és segítségért kiálthatott.

Illusztráció: Ez a történet egy hajdani sakkozó világbajnokról szól, akit a barátja elvezetett egy kiállításra, ahol megmutatott neki egy képet, amely sokak figyelmét magára vonta. A művész egy fiatal embert festett le, aki kétségbeesetten ült egy sakktábla előtt, vele szemben ült az ördög, gonosz diadalmosollyal az arcán. A kép alatt egy sokatmondó cím állt: „Sakk-matt!” A sakkozó világbajnok sokáig álldogált a kép előtt, és összeráncolt homlokkal összpontosított a sakktáblára. Hirtelen felharsant a hangja a kiállító teremben: „Hozzanak nekem egy sakktáblát. Még meg tudom őt menteni!” És valóban: a mesteri elme felfedezte az utat. Ahogy Jézus is győztesse teheti azt a személyt, aki maradéktalanul bíz benne. Talán úgy tűnhet, hogy nincs kiút, ám ne korlátozzuk Istent, mert Ő a mi vigaszunk.

2. Isten együttérző embereket keres!

Tápláltok-e együttérzést mások iránt?

Jeremiás 38,7-9; „És meghallotta Ebed-Melek, a szerezsen, aki udvari szolgáló vala (ő pedig a király házában vala), hogy Jeremiást a verembe vetették, a király pedig a Benjámín-kapuban ül vala. Kiméne azért Ebed-Melek a király házából, és szóla a királynak, mondván: Uram, király! gonoszul cselekedtek azok az emberek mindazzal, amit Jeremiás prófétával cselekedtek, akik őt a verembe vetették; mert meghal ott éhen, mert nem lesz ezután semmi kenyér e városban.”

Ebed-Melek azt jelenti: a király szolgálója. Ő egy afrikai eunuch volt, valószínűleg a király háremének a főembere. Munkája valószínűleg a víztároló közelében zajlott, ahova Jeremiást dobták. Az embereket általában nem foglalkoztatja az, hogy ha valaki a verem alján van. Csak megvonják a válluk: „Na és?“, vagy annyit mondanak: „Nekem

is van saját életem és vannak saját problémáim”. De Ebed-Melek gondoskodó volt, és nem nyugodott bele Jeremiás helyzetébe.

Isten együttérző embereket keres, akiket zavar az, amikor valaki a verembe esik. Ez az ember bizonyos kockázatokat vállalt, és tett valamit a helyzet érdekében. Elment a királyhoz és nyilvánosan kegyelmet kért Jeremiás számára. Valószínűleg a király körül álltak azok, akik Jeremiást a vizesgödörbe dobták, de ő elég bátor volt ahhoz, hogy a királynál közbenjárjon kegyelemért. Isten együttérző embereket keres, akik hajlandók változásokat eszközölni, és közbenjárni a kétégebesett helyzetekben élő emberekért.

Az együttérző emberek kockázatot is vállalnak mások megmentése érdekében. Van egy bizonyos, kifizetendő ár, ha olyan személy vagy, akit zavar, amikor látja, hogy valaki szenved, és megpróbál túlélni a veremben. Amikor együtt éreztek másokkal, nem tudjátok zavartalanul folytatni az életeteket, amíg az a másik személy a veremben van.

3. Isten cselekvő embereket keres!

Jeremiás 38,10-11: „Parancsola azért a király Ebed-Meleknek, a szerecsennek, mondván: Végy magadhoz innét harminc embert, és vedd fel Jeremiás prófétát a veremből, mielőtt meghalna. Vőn azért Ebed-Melek magához harminc embert, és beméne a király házába, a kincstartó ház alá, és hozza onnét régi ruhadarabokat és elszakadozott posztókat, és alábocsátá azokat Jeremiásnak köteleken a verembe.”

Ebed-Melek 30 emberrel ment (nehéz munka volt). Vett néhány régi, szakadozott ruhát, amelyet felhasznált, hogy kimentse Jeremiást a gödörből. Isten olyan embereket keres, akik készen állnak arra, hogy bármit felhasználjanak, hogy másokat kimentsenek a veremből.

Mások viszont mentegetik magukat, mivel ők az embereket a veremben hagyják. Azt mondják: „Behatóbban kell tanulmányoznom a Bibliát”, vagy „Ha vezető leszek, majd több mindet fogok tenni ez ügyben”. Ám Ebed-Melek nagyon ügyesen feltalálta magát: rongyokat használt. Használjatok fel bármit, amivel lelkeket menthettek, és az Úr meg fog áldani titeket.

Néha talán hasznavehetetlennek érzitek magatokat, úgy érzitek, nem tudtok beszélni az embereknek; mintha régi, hasznavehetetlen rongydarab lennétek, de Isten mégis felhasználhat titeket arra, hogy kimentsetek valakit a sárból!

4. Isten gondoskodó embereket keres!

Jeremiás 38,12-13: „És monda Ebed-Melek, a szerencsen, Jeremiásnak: Tedd a régi és elszakadozott ruhadarabokat hónod alá, a kötelek alá; és úgy cselekedék Jeremiás. Kivonták azért Jeremiást köteleken és kihozák őt a veremből, és lakék Jeremiás a tömlöc pitvarában.”

Ebed-Melek nem csak arról gondoskodott, hogy Jeremiást kimentésék, hanem arra is vigyázott, hogyan fogják őt kihúzni. Tudta, hogy ha az a 30 ember elkezdí őt húzni a kötéllel, sérülést is okozhatnak neki. Valószínűleg látott ő már a múltban ilyen helyzeteket, tudta tehát, szüksége lesz azokra a rongyokra, mert meg kell óvnia Jeremiást attól, hogy a kötél felsértse vagy, hogy a válla kificamodjon.

Isten nem csak szeretni tudó embereket keres, nem csak kockázatot vállaló embereket keres, nem csak cselekvő embereket keres, hanem gondoskodó, figyelmes embereket is keres, akik úgy tudnak másokat kimenteni a veremből, hogy közben ne okozzanak nekik további sérüléseket.

A kimenekítése után, Ebed-Melek Jeremiást a börtön udvarában helyezte el, amely valószínűleg a legbiztonságosabb hely volt abban a pillanatban a palotában. Biztos akart lenni abban, hogy Jeremiás ellensége nem fogja őt újra verembe dobni. A konszolidáció az a folyamat, amely megmenti az embereket a veremből és visszahelyezi a király palotájába, ahol jól védik őket.

Zárószó

Te olyan fajta ember vagy, amelyet Isten keres?

Együtt éreztek-e az elveszettekkel és gondoskodtok-e róluk? A verembe esett emberekről?

Készek vagytok-e tenni is valamit az érdekükben, vagy csak elfordítjátok tőlük a fejeteket?

A Bibliában azt olvassuk, hogy az emberek nem csak csúfolták Jézust, hanem a fejüket is elfordították Tőle. Amikor csak elfordítjátok a fejeteket a veremben levő emberektől, ezzel Jézus szívét szomorítjátok. Nem kell-e bocsánatot kérnetek Tőle és elkezdenetek gondoskodni az emberekről?

Vagy talán ti magatok vagytok a veremben?

Lehet, éppen titeket löktek a verembe, és most segítségért kiáltatok. Nem véletlen estetek oda, de az Úr embereket küldött, akik készek onnan kihúzni titeket. Adjátok át ma szíveteket Jézusnak, és akkor meglelitek a biztonságos helyet.

Illusztráció: Egy idős gazdának volt egy öreg öszvére. Az öszvér egyszer beleesett a kútba. A gazda meghallotta az öszvér ordítását. Odament megnézni, mi történt, és sajnálta ugyan az állatot, de belátta, hogy se az öszvért, se a kutat nem érdemes megmenteni. Átment a szomszédokhoz és elmondta nekik, mi történt, majd kérte őket, segítsenek földet hozni, amivel betemetnék a szamarat. Amikor elkezdtek betemetni, a szamár nagyon izgatott lett. Amikor azonban a gazda és a szomszédok tovább dobálták rá a földet, az öszvérnek mintha eszébe jutott volna valami. Amikor csak megérezte, hogy a hátára hullt a föld, az öszvér lerázta, majd rátaposott. És egész idő alatt így tett. Talán így bízatta magát: „Lerázni! Letaposni!” Nem tartott sokáig, s az öreg öszvér, kissé összezúzva és kimerülten, de győzedelmesen kilépett a kútból. Ami úgy tűnt, hogy betemeti, az áldássá vált, a miatt, ahogy az öszvér felfogta a helyzetet.

Az életben is így kell tenni. Szembetaláljuk ugyan magunkat a problémákkal, de pozitívan válaszolunk, nem esünk pánikba, nem keseredünk el, nem sajnáljuk magunkat. A bajok, amelyekről úgy véljük, hogy eltemethetnek bennünket, általában magukban hordozzák a lehetőséget, amely segíthet nekünk és áldásunkra lehet!

Hiszem, hogy Jeremiás is imádkozott a meneküléséért! Az öszvér ugyan más úton-módon jutott ki a veremből, de ebből azt kell megtanulnunk, hogy nem a menekülés módja a fontos, hanem hogy a megmeneküléshez valaki segítségére is szükségünk van. Isten az, aki segít nekünk kijönni a veremből.

Nincs olyan bonyolult és nehéz helyzet, amelyből Isten nem tudna valami jót kihozni. A teremtéskor is megtette. A kereszten is megtette. Ma is megteszi.

Dávid is ismerte a pusztulás gödrét:

Zsoltár 40,2: „És kivont engem a pusztulás gödréből, a sáros fertőből, és sziklára állította fel lábamat, megerősítvén lépteimet.”

Jób is tudta mit jelent a sárba ragadni:

Jób 33,28: „Megváltotta lelkemet a sírba szállástól, és egész valóm a világosságot nézi.”

Az újtestamentumi tanítványok is hasonló helyzetekben voltak. Néha majd úgy érzitek, hogy a verem mélyén vagytok, de az Úr máris ott van, hogy kimentsen titeket, és ott van az ő népe, amely a kötelet húzza!

oooOoooOooo

Missziós prédikáció, 2019. december 7.

ISTEN GLOBÁLIS DICSŐSÉGE

Olvasd fel: Zsoltár 57,2-12: „Könyörülj rajtam, oh, Isten könyörülj rajtam, mert benned bízok az én lelkem; és szárnyaid árnyékába menekülök, amíg elvonulnak a veszedelmek. A magasságos Istenhez kiáltok; Istenhez, aki jót végez felőlem. Elküld a mennyből és megtart engem: meggyalázza az engem elnyelőt. Szela. Elküldi Isten az ő kegyelmét és hűségét. Az én lelkem oroszlánok között van, tűzokádók között fekszem; emberek között, akiknek foguk dárda és nyilak, nyelvük pedig éles szablya. Magasztaltassál fel az egek felett, oh Isten! Mind az egész földön legyen a te dicsőséged! Hálót készítettek lábamnak, lelkem meggörnyedett; vermet ástak én előttem, de ők estek abba. Szela. Kész az én szívem, oh Isten, kész az én szívem; hadd énekeljek és zengedezzek. Serkenj fel én dicsőségem, serkenj fel te lant és hárfá, hadd költsem fel a hajnalt! Hálát adok néked, én Uram, a népek között, és zengedezek néked a nemzetek között. Mert nagy az egekig a te kegyelmed, és a felhőkig a te hűséged. Magasztaltassál fel az egek felett, oh Isten! Mind az egész földön legyen a te dicsőséged!”

A lelkészeknek gyakran tesznek fel kérdéseket. Íme, néhány valódi levél, amelyet a gyerekek küldtek a lelkészeknek:

Kedves lelkész, Isten valóban mindenkit szeret? Ha tényleg mindenkit szeret, akkor a hűgomat még nem ismeri. (Arnold, 9 éves)

Kedves lelkész, ugye te is úgy gondolod, hogy apának prédikátor-nak kellene lennie? Apa ugyanis minden nap annyit prédikál nekünk. (Robert, 11 éves)

Kedves lelkész, sajnálom, hogy adakozáskor nem tudok több pénzt a kosárba tenni, de hát apa még nem emelte fel a zsebpénzemet. Nem

tudnál tartani egy prédikációt a zsebpénz felemeléséről? (Patty, 10 éves)

Kedves lelkész, tudnál imádkozni a focicsapatunkért? Csak Isten segíthet rajtuk... vagy pedig egy új kapus. (Alexander, 10 éves)

Kedves lelkész, komolyan meg kell tanulnunk fejből a Tízparancsolatot? Nem sok kedvem van hozzá, mert otthon már amúgy is rengeteg szabály létezik. (Joshua, 10 éves)

Kedves lelkész, mondták már önnek az emberek, hogy mennyire szeretik a prédikálását? Nekem a legutóbbi prédikációja tetszett a legjobban, főleg az, amikor befejezte. (Ralf, 11 éves)

Feltételezem, hogy nektek is van néhány kérdésetek. Nem tudom, ti hogyan vagytok vele, de nekem segített annak a felismerése, hogy olyan emberek is, mint Dávid, harcoltak a kétségbeeséssel. Ő is sok kérdést tett fel. Például felvetette a kérdést, hogy miért ragadta el tőle a fia a trónt, neki pedig, hogy megmentse életét, menekülnie kellett.

Ma az 57. zsoltárt fogjuk áttanulmányozni. Mindjárt az elején nagyon fontos információkhoz jutunk. Dávid ismét menekül, s ez még akkor történt, mielőtt trónra léphetett, s itt, most Saul király üldözi. A zsoltár címe: „A karvezetőnek. A »Ne vesztis el« kezdetű ének szerint. Miktám, Dávidtól. Amikor Saul elől a barlangba menekült.” Az eredeti szövegben a „miktám” szó áll, valószínűleg emlékezőt, emlékverset jelent, habár a szó szerinti jelentése „arany”. E szerint ezek a szavak „aranyat érnek” azok számára, akiket sok kérdés nyomaszt.

Megkérlek benneteket, hogy a Bibliátokban keressétek meg Sámuel első könyvét; Dávid tele van kérdéssel. Megölte az óriás Góliátot. Sámuel királlyá kente, mondván, hogy ő lesz a következő uralkodó. Magasabb rangot kapott Saul király hadseregében. De van egy probléma. Saul nagyon féltékeny lett, mert hallgatta az embereket, akik ezt énekelték: „Saul elveszté ezrét, de Dávid tízezrét.” Saul nem tudta elviselni azt a tényt, hogy Isten keze áldotta Dávidot, és ezért úgy döntött, hogy elpusztítja őt. Hallgassuk meg az 1Sám 18,8-9-et: „Saul pedig igen megharaguvék, és gonosznak tetszék az ő szemei előtt ez a beszéd, és monda: Dávidnak tízezret tulajdonítanak és nékem tulajdonítják az ezret, így hát már csak a királyság hiányzik néki. Saul azért attól a naptól kezdve rossz szemmel néz vala Dávidra, sőt azután is.”

Az 1Sám 24. fejezetében, Saul 3000 katonával ered Dávid után. Miközben átkutatták a szurdokokat és a sziklákat, a közelben levő barlangokat is átvizsgálták. Dávid az egyik barlangban rejtőzött, több hűséges követőjével, amikor zajt hallott a barlang bejáratánál. Dávid meghúzta magát a sztalagmitok árnyékában, és látta Sault, aki saját dolga miatt jött be a barlangba.

S habár az emberei bíztatták Dávidot, hogy ölje meg Sault, ő azonban e helyett csak a köntöse sarkából vágott le óvatosan egy darabot. A király ruháiban bizonyos díszek vagy minták voltak, amelyek királyt jelöltek. Ily módon Dávid szimbolikusan kijelentette, hogy Saul uralma megszűnik. Dávid nem volt hajlandó megölni Isten felkent szolgáját, és attól is rosszul érezte magát, amiért levágott egy darabot a király köntöséből.

Mindezt szem előtt tartva ismét visszatérünk az 57. zsoltárhoz. Ezt a zsoltárt Dávid akkor írta, amikor életét féltve a barlangokban bujkált. A zsoltár címe (1. vers): A »Ne veszíts el«, arra a jelenetre vonatkozik, amikor Dávid elutasította, hogy megölje Sault, habár lett volna rá lehetősége. Amilyen határozottan eldöntötte, hogy nem öli meg Sault, olyan határozottan bízott Isten kegyelmében, hogy Isten sem fogja őt megsemmisíteni.

Ha jól megnézik ezt a zsoltárt, megfigyelhetitek, hogy az 6. és a 12. vers azonos. Ez az ének refrénje: „Magasztaltassál fel az egek felett, oh, Isten! Mind az egész földön legyen a te dicsőséged!” Isten dicsősége globális, jobban mondva, univerzális, mert dicsősége felülmúlja az egeket. Ezeket az „aranyat érő szavakat” tanulmányozva úgy érzem, hogy a zsoltár első részében Dávid a barlangi rejtőzködése alatti érzéseiről írt. Elképzelem, ahogy bemegy a barlang bejáratán, majd a későbbi versekben végül elhagyja a barlangot és kilép a világba.

Dávid is sok kérdést tehetett volna fel Istennek, de e helyett ő inkább Isten felkutatására indult. A kérdése helyett az imádatot választotta. Mi is megtehetjük ugyanezt, miközben követjük Dávid hitének a fejlődését a barlang mélyétől a kijáratig és tovább. Röviden így tudjuk bemutatni:

- * Ima a kegyelemért (2-6)
- * Isten nagyságának dicsőítése (7-9)
- * Isten üzenetének közlése (10-12)

Ima a kegyelemért (2-6)

Nézzük meg a 2. vers elejét: „Könyörülj rajtam, oh, Isten könyörülj rajtam, mert benned bízik az én lelkem;...” A „könyörül szó” jelentése, „megszánni, részvétet érezni”. Istenhez intézett kérés a helyzetünk megoldása érdekében. Dávid kérése, hogy Isten könyörüljön rajta, sürgős volt, hisz kétszer is elismétli. Tudja, hogy megérdemli, hogy meghaljon, ám Isten szeretetére és jóságára hivatkozik. Amikor Istent arra kérjük, hogy könyörüljön rajtunk, kétségbeesetten szükségünk van segítségre, és éppen ennyire alázatosak is vagyunk. Ilyen imádkozókat az Isten mindig szívesen meghallgat.

Ilyenkor az isteni részvételre és hajlandóságra támaszkodunk, ahogy a Lukács evangéliumában említett vámszedő is (Lukács 18,13): „A vámszedő pedig távol állván, még szemeit sem akarja vala az égre emelni, hanem veri vala mellét, mondván: Isten, légy irgalmas nékem bűnösnek!” Ilyen imák jutnak meghallgattatásra, mert a Zsoltár 51,17-ben ezt olvassuk: „a töredelmes és bűnbánó szívet, oh, Isten, nem veted te meg!” Látva a vámszedő töredelmes szívét, Jézus ilyen véleményt mondott róla a Lukács18,14-ben: „Mondom néktek, ez megigazulva méne alá az ő házához, inkább hogy nem amaz: mert valaki felmagasztalja magát, megaláztatik; és aki megalázza magát, felmagasztaltatik.”

Dávid alázatosságát hirdeti a kijelentése, hogy Istenhez menekül. Habár a barlang biztonságában tartózkodik, mégis tudja, hogy csak Isten tenyerén van igazán biztonságban. Az 1. vers második részéből is látjuk: „... és szárnyaid árnyékába menekülök, amíg elvonulnak a veszedelmek.” Ahogy a csibe megbújik a kotlós szárnyai alatt, úgy oltalmaz minket Isten, amikor Hozzá menekülünk. A Zsoltár 9,10-et idézem: „Azért te benned bíznak, akik ismerik a te nevedet; mert nem hagyta el, Uram, akik keresnek téged.”

Ez még arra a két oltalmazó kerubra is emlékeztethet minket, amelyeket a Szövetség ladjára helyeztek a kegyelem királyi székének jobb és bal oldalára. A két kerub, kiterjesztett szárnyal egymás felé fordult, arccal a födélre hajolva, az Isten trónja irányába (lásd: 2Móz 25,17-22). Menedéket találunk a kegyelem királyi székénél, mert Isten irgalmas és kegyelmes.

A 2. vers utolsó szakasza vigasztaló: „... amíg elvonulnak a veszedelmek.” Dávid biztos abban, hogy a veszedelmek egyszer majd elmúlnak. Meg kell várnia, míg elmúlnak a veszedelmek, és megteheti, mert oltalmat talált Isten szárnyainak árnyékában. Bármin mentek is most keresztül, fussatok Istenhez és bújjatok meg az Ő oltalmazó árnyékában. Ragaszkodjatok hozzá és bízzatok abban, hogy elmúlnak a veszedelmek. Dávid is valami hasonlót mondott a Zsoltár 27,13-ban: „Bizony hiszem, hogy meglátom az Úr jóságát az élőknek földén!”

A 3. versben Dávid könyörgése még intenzívebb: „A magasságos Istenhez kiáltok; Istenhez, aki jót végez felőlem.” Amikor nehéz helyzetbe jutunk, Őt kell segítségül hívni. Dávid itt Istent „magasságosnak” nevezi, így hangsúlyozva, hogy Ő minden gond és baj felett áll, és mindent ellenőrzése alatt tart. Isten a magasságos, és nem Saul. Mivel Isten szuverén, Ő teljesít, véghezviszi, befejezi és tökéletesen megvalósítja a célját. Ha most ti veremben vagytok is, ám Isten nem tehetetlen. Mindez az ő dicsőségére és a ti javatokra szolgál.

Dávid tudja, hogy ez a segítség a mennyből jön, mert a 4. versben azt mondja: „Elküld a mennyből és megtart engem: meggyalázza az engem elnyelőt. Elküldi Isten az ő kegyelmét és hűségét.” Isten megmutatja, hogy hű minden ígéretéhez.

Illusztráció: Arra a testvérnőre emlékeztet ez az eset, aki szombatiskolai tanító volt, s egyszer sehogy se tudta kinyitni a széfet, ahol a szombatiskolai anyagokat is tartották. Megmondták ugyan neki a kombinációt, de most sehogy nem jutott az eszébe. Megkereste a lelkipásztort, és kérte, hogy segítsen rajta. A lelkipásztor elkezdte forgatni a számokat, ám az első két számot követően leállt, és elgondolkodva maga elé nézett. Majd az ég felé tekintve, ajkai mozogni kezdtek. Utána visszatért a számok forgatásához, gyorsan a végéhez ért, és szépen ki is nyílt a szekrény. A szombatiskolai tanítónő lelkesen dicsérte: „Csodálom a hited, lelkész testvér”. Erre a lelkipásztor így felelt: „Kérlek, ne tedd. A számok kombinációját ugyanis felírták egy cédulára és a plafonra ragasztották!”

Isten akkor is elküldi szeretetét gyermekeinek, amikor az életvalóság miatt meginognak. Bízni fogtok benne akkor is, amikor nem érzitek, hogy kellene? Amikor kétségbe estek, felnéztek-e? Felkiáltatok-e a magasságos Istenhez, hogy elküldhesse számotokra a választ a mennyből? Amikor imádkozunk, Isten cselekszik. Amikor várunk, Ő

tevékenykedik. Ha úgy gondoljátok, hogy szorult helyzetben vagytok, olvassátok el mit mondott Dávid a 5. versben: „Az én lelkem oroszlánok között van, tűzokádók között fekszem; emberek között, akiknek foguk dárda és nyilak, nyelvük pedig éles szablya.”

Ekkor Dávid megírta a refrént. Bármin megy is keresztül, bármi történik is, Isten magasztalására összpontosít. Legfőbb gondja Isten globális dicsősége, és nem ő maga. Mert Istenről van szó, nem rólunk: „Magasztaltassál fel az egek felett, oh, Isten! Mind az egész földön legyen a te dicsőséged!” Felmagasztalni azt jelenti fel- vagy kiemelni. A „dicsőség” Isten nagyságára, érdemeire utal. Isten magasztos, mert hatalmas és dicsőséges. Ilyen dicsőítésre és imádatra senki más nem méltó.

Isten nagyságának a dicsőítése (7-9)

A 6. versben Dávid lezárja a kérését és áttér a dicsőítésre. Most a barlang sötétségéből a kijárat fényébe lép, ahogy a 7-9-ig terjedő versekben olvassuk. A 7. versben elmondja nekünk, milyen az, amikor üldöznek minket: „Hálót készítettek lábaimnak, lelkem meggörnyedt; vermet ástak én előttem.” A hálóval általában madarakat fogtak, az árkokat az út mentén ásták, nagyobb négylábúaknak. Dávidot minden oldalról veszély fenyegette, és sohasem volt nyugta. Lelkét megalázták, ezért csüggedt és gyenge volt. Nem volt biztos abban, hogy meddig tudja még mindezt elviselni. Éreztétek már így magatokat? Nem tudjátok biztosan, meddig tudjátok elviselni az adott helyzetet, de váratlanul jön még két-három dolog, és már úgy érzitek, hogy összeroskadtok a teher súlya alatt.

A 7. vers utolsó része bemutatja, hogyan gondoskodott Isten Dávidról. Üldözői a Dávidnak kiasott verembe estek. Saul üldözte Dávidot, de Dávid volt az, aki meg tudta közelíteni Sault. Isten gyakran áthúzza az emberek rosszakaró terveit.

Mivel Isten gondoskodott róla, Dávid hinni tud Istennek, és dicsőítő énekeket énekel neki. A 7. versben kedvetlen, a 9. versben már megbizonyosodott. Már nem levert; Dávid talpra állt. Ezt kétszer is elmondja, hogy ezzel hangsúlyozza ki: „Kész az én szívem, oh, Isten, kész az én szívem...” Ő is átéli az Ésaías által leírt igazságot (Ésaías 26,3): „Kinek szíve reád támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében, mivel Te benned bízik.”

Mivel a szíve és elméje nyugodt és felkészült, Dávid átéli a tökéletes békét és megnyugvást, ezért tudja Istent dicsőíteni. Nézzétek meg a 8. vers utolsó szakaszát: „... hadd énekeljek és zengedezzek!” A bajok között is Istent magasztalja. Isten a szavainkat és nem az erőnket akarja. Azt szeretné, ha dicsőítenénk. Amikor dicsőítjük, akkor Ő gondoskodik a többitől. Ezt Josafát is bemutatta a 2Kronika 20,21-22: „Tanácsot tartván pedig a néppel, előállítá az Úr énekeseit, hogy dicsérjék a szentség ékességét, a sereg előtt menvén, és mondják: Tiszteljétek az Urat, mert örökkévaló az ő irgalmassága. És amint elkezdették az éneklést és a dicsőítést: az Úr ellenséget szerze az Ammon fiai és a Moábiták és a Seir hegyén lakozók ellen, akik Júdára jövének, és megverettetének.”

A 9. versben látjuk, mennyire fontos, hogy teljes szívvel, ébren és felkészülten magasztaljuk Istent. Amikor fél szívvel magasztaljuk Istent, olyan az, mintha dicsőítés közben szenderegnyék. Amikor a felséges Istent dicsőítjük, akkor az énekeink ne legyenek álmosak, se istentiszteleink langymelegek. Ám a számunkra ez nem egy könnyű dolog, mert hajlamosak vagyunk a kedvetlenségre. Isten hangos dicsőrete helyett jóformán csak ásítozunk. Azt hiszem, megnyugtató, hogy Dávidnak is küzdenie kellett a kedvetlen istentisztelés ellen: „Serkenj fel én dicsőségem, serkenj fel te lant és hárfá, hadd költsem fel a hajnalt!”

Arra kényszerítette magát, hogy magasztalja Istent az Ő dicsőségéért és hatalmáért, annak ellenére, hogy rossz volt a közérzete. Mindnyájan emlékszünk a szeptember 11-i USA elleni támadásra. Különösen meghatott Lisa Bimer döntése, hogy minden fájdalma és vesztesége közepette Istent dicsőítse. Lisa, Tod Bimer felesége volt, Tod pedig a 93-as repülőjárat egyik hőse, amely Pennsylvániában zuhant le. Tod arra indítványozta az utastársait, hogy támadják meg a gépeltérítőket.

E tragikus esemény előtt Bimerék Olaszországban nyaraltak, ahol Lisa, a személyes bibliatanulmányozásainak idején, többek között megtanulta fejből elmondani a Római levél 11,33-36-ig terjedő szövegrészét. Néhány nappal a terrortámadás után, amelyben a férje odaveszett, Lisa átnézte a férje, reptéren hagyott autójában maradt holmikat. Többek között megtalálta a kártyákat a Bibliaversekkel. Legfelül éppen a szeptember 11-én elmondott, Róma 11,33-36 állt: „Óh Isten gazdagságának, bölcsességének és tudományának mélysége! Mely igen kikutathatatlanok az ő ítéletei s kinyomozhatatlanok az

ő útjai! Mert kicsoda ismerte meg az Úr értelmét? Vagy kicsoda volt néki tanácsosa? Avagy kicsoda adott előbb néki, hogy annak visszafizesse azt? Mert ő tőle, ő általa és ő reá nézve vannak mindenek. Övé a dicsőség mindörökké. Ámen.” Lisa Bimer magasztalni tudta Istent, mert az Ő dicsőségére összpontosított.

Isten üzenetének közlése (10-12)

A barlang kijáratához közeledve Dávid könyörgése átváltott istendicsőítésre. Istendicsőítéssel az ajkán hagyja el a barlangot, miközben Isten kegyelmét hirdeti maga körül. Figyeljétek meg, hogy az istendicsőítést mindig meg kell osztani másokkal. A 10. vers: „Hálát adok néked, én Uram, a népek között, és zengedezek néked a nemzetek között.” Az istenimádat a bizonyásgtevéshez vezet. Amikor felmagasztaljuk Istent, akkor mindenkit meg akarunk hívni erre az „istentiszteletésre”. A Zsoltár 67,5 mondja: „Dicsérnek téged a népek, oh, Isten, dicsérnek téged a népek mindnyájan.”

A bibliai jelentések nagyrészt arról szólnak, mennyire vágyik Isten arra, hogy dicsőséget adjunk Neki. Soha nem tervezte, hogy csak az embereknek egy bizonyos része ismerje Őt. Ő egy globális Isten a mi felelősségünk meg az, hogy hirdessük üzenetét a világban. A legtöbbünk nagyon jól ismeri az Újszövetség missziós mandátumát. Ismerjük a nagy parancsot a Máté 28,19-ből: „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket...”

Az Ó Testamentum is bővíti a víziókat és lerontja az emberi határainkat. Íme néhány zsoltárvers:

* Zsolt. 9,12: „Zengjétek az Úrnak, aki Sionban lakik; hirdessétek a népek között az ő cselekedeteit.”

* Zsolt. 47,2: „Ti népek mind tapsoljatok, harsogjatok Istennek vígságos szóval.”

* Zsolt. 66,9: „Áldjátok népek a mi Istenünket, és hallassátok az ő dicséretének szavát.”

* Zsolt. 96,3: „Beszéljétek a népek között az ő dicsőségét, minden nemzet között az ő csodadolgait.”

* Zsolt. 105,2: „Énekeljétek néki, zengedeztetek néki, beszéljétek el minden ő csodatételét!”

Mózes első könyvétől a Jelenések könyvéig, Isten minden népre és nemzetre, törzsre és nyelve kiterjesztette a figyelmét. Az én kedvenc bibliai szövegrészem a Jelenések 7,9-10, amikor János megkísérli szavakkal körülírni a Bárány trónja körüli jelenetet: „Azután látám, és ímé egy nagy sokaság, amelyet senki meg nem számlálhatott, minden nemzetből és ágazatból, és népből és nyelvből; és a királyiszék előtt és a Bárány előtt állnak vala, fehér ruhákba öltözve, és az ő kezeikben pálmaágak; És kiáltanak nagy szóval, mondván: Az idvesség a mi Istenünké, aki a királyiszékben ül, és a Bárányé! Az angyalok pedig mindnyájan a királyiszék, a Vének és a négy lelkes állat körül állnak vala, és a királyiszék előtt arccal leborulának, és imádnak az Istent.”

Hogyan kerültek az emberek minden népből, nemzetből, ágazatból és nyelvből Isten országába? Erre csak úgy kerülhet sor, hogy te és én kilépünk a barlangunkból, és elvisszük a kegyelmi üzenetet az emberekhez, a veszendő és a bűnben haldokló emberekhez. Néhányan éppen a barlang mélyén tartózkodunk. Talán imádkozunk, de nem dicsőítjük Istent. Bátorítanálak benneteket arra, hogy kezdjétek Istent magasztalni, hogy elindulhassatok kifelé a barlangból. Amikor a kegyelméért könyörögtök és magasztaljátok Isten nagyságát, akkor nem tudjátok nem hirdetni az üzenetét.

Ha komolyan követjük Krisztust, akkor az Ő üzenetének a hirdetése nem lehetetlen dolog. Nem összpontosíthatunk csak az ismert dolgokra. Aktívan részt kell vennünk a stratégiai misszióban, barlangjaink oltalmán kívül. Minden Krisztus nélküli szív missziós mező, és minden szív Krisztussal misszionárius.

Ez az 57. zsoltár a refrénnel és a ténymegállapítással zárul: „Magasztaltassál fel az egek felett, oh, Isten! Mind az egész földön legyen a te dicsőséged!” Legyünk a hívőknek olyan közössége, amely Krisztust követi és hűséges Isten globális dicsőségéhez, miközben igyekszünk hatást gyakorolni Isten országa érdekében a közösségünkben, az országunkban, az egész világon.

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya
Felelős: Vlado Havran
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2019
Istentiszteleti használatra